

Kommunistiska Internationalens Exekutivkommittés 12:e plenum

Innehåll

Introduktion	1
D. Manuïlskij: Den kapitalistiska stabiliseringens slut	2
1. Det nya i det internationella läget.	2
2. Kapitalismens växande motsättningar.	4
3. Klasskampens skärpning och fascismens tillväxt.	5
4. Slutet på de sociala reformernas period.	8
5. Sovjet-Unionens roll.	9
6. Det revolutionära uppsvinget.	9
7. Om socialdemokratien.	14
8. Slutsatser.	16
Om det internationella läget och uppgifterna för Kommunistiska internationalens sektioner.	17
I. Den kapitalistiska stabiliseringens slut och uppsvinget i Sovjet-Unionen.	17
II. Faran för ett nytt världskrig. Japans krig mot Kina. Den nya fasen i förberedelsen för interventionen mot Sovjet-Unionen.	18
III. Borgarklassens diktatur, nationalism, fascism och socialfascism.	19
IV. Det revolutionära uppsvingets utveckling och förberedandet av kampen för proletariats diktatur.	21
V. KI-sektionernas närmaste uppgifter.	22
Lärdomarna av de ekonomiska strejkerna och de arbetslösas kamp.	25
1. Det revolutionära uppsvingets tillväxt, karaktären i strejkstriderna och de arbetslösas kamp.	25
II. Kampen mot kapitaloffensiven och enhetsfronttaktiken.	26
III. Om metoderna för ledningen av de arbetslösas kamp.	27
IV. Om arbetet i de reformistiska fackföreningarna.	28
V. Framgångarna och bristerna i de rida fackföreningarnas arbete.	29
VI. Framgångarna och bristerna i RFO:s arbete.	30
VII. Det revolutionära uppsvingets tillväxt och kampen mot avvikelserna.	30
VIII. De kommunistiska partiernas uppgifter i proletariats ekonomiska kamp.	31
Kriget i Fjärran Östern och kommunisternas uppgifter i kampen mot de imperialistiska kriget och interventionen mot Sovjet-Unionen.	33
Resolution till kamrat Okanos referat.	33

Introduktion

Detta möte ägde rum 27 augusti – 15 september 1932.

Öppningstalet hölls av Kominterns Exekutivkommittés (EKKI^{*}:s) dåvarande sekreterare Dimitrij Manuilskij och fyra resolutioner antogs:

- ”Om det internationella läget ...”, som introducerades av Otto Kuusinen
- ”Lärdomarna av de ekonomiska strejkerna ...”, som introducerades av Ernst Thälmann, Lenski (Julian Leszczyński) och Klement Gottwald
- ”Kriget i Fjärran Östern och kommunisternas uppgifter ...”, som introducerades av Nozaka (som använde sig av pseudonymen Okano)
- Om det socialistiska uppbygget i Sovjetunionen

De tre första resolutionerna gavs på svenska ut i en skrift med rubriken *Det internationella läget och Kominternsektionernas uppgifter*, medan Manuilskijs tal gavs ut som i en egen broschyr med rubriken *Den kapitalistiska stabiliseringens slut*. Båda publicerades i början av 1933 av det svenska kommunistpartiets bokförlag Arbetarkultur, varifrån vi hämtat dokumenten nedan.

Såväl Manuilskijs tal som resolutionerna handlade till stor del om kampen mot fascismen och krigsfaran och förklarade att Komintern ”helt och hållet” stödde den politik som det tyska kommunistpartiets ledning förde.

Fler Komintern-dokument om fascismen:

[Kommunistiska internationalen om fascismen](#). Komintern-dokument 1922-1935.

[Tysklands Kommunistiska Parti och kampen mot fascismen perioden 1928-35](#). Värdering framlagd av Komintern (publicerad i februari 1935).

EKKI-plena:

7:e plenum (22 november – 16 december 1926): Trotskij: [Tal vid EKKI:s 7:e \(utvidgade\) plenarmöte](#)

8:e plenum (maj 1927): [Världsläget och krigsfaran](#), [EKKIS 8:e plenum — Underkommittén om Kina, maj 1927](#), [Tal av Vojislav Vujović](#), Trotskij: [Första talet i den kinesiska frågan](#) och [Andra talet i den kinesiska frågan](#), Nassonov m fl: [Brevet från Shanghai](#)

9:e plenum (9 -25 februari 1928)

10:e plenum (3 - 19 juli 1929): se artikeln ”Resultatet av kominternexekutivens tionde plenum” i samlingen [SKP och arbetsplatserna 1929-35](#).

11:e plenum (25 mars - 13 april 1931)

12:e plenum (aug. – sept. 1932):

13:e plenum (aug. – sept. 1932): [Fascismen, krigsfaran och de kommunistiska partiernas uppgifter](#).

* Förkortas även KIEK nedan

D. Manuilskij: Den kapitalistiska stabiliseringens slut

1. *Det nya i det internationella läget.*

Det viktigaste och nyaste, som innehålles i de tesar, vilka förelagts plenum, och varom kamrat Stalin på sin tid signalerade, är frågan om den kapitalistiska stabiliseringens upphörande. Man kan utan överdrift säga, att detta är det mest betydelsefulla, som sagts av Kom-intern sedan slutet av den första perioden av krig och revolutioner. Detta faktum kommer att bestämma Kominterns politik under de närmaste åren. Under loppet av den snabba växlingen av händelser, vilka ägt rum på grund av den kapitalistiska stabiliseringens upphörande, måste vi snabbt ge de kommunistiska partierna en ny orientering i överensstämmelse med det förändrade läget.

Den kapitalistiska stabiliseringens slut betyder en skarp förändring av det internationella läget (dawesplanens och youngplanens misslyckande, washingtonöverenskommelsens misslyckande och den oerhörda skärpningen av alla motsättningar mellan de imperialistiska rövarna), förändringar av de inre klassförhållandena i de kapitalistiska länderna (de arbetande massornas utarmning och ökade slaveri genom finanskapitalet, fascismens tillväxt och det revolutionära uppsvinget på grund av klasskampens skärpning), förändringen av de kapitalistiska staternas förhållande till kolonierna (det rasande angreppet mot kolonierna, kriget i Kina, massavrättningarna i Indien och Indo-Kina samt som svar härpå den nationellt-revolutionära rörelsens uppsving i kolonierna), samt slutligen förändringen i förhållandet mellan de imperialistiska rövarna och Sovjet-Unionen (Sovjet-Unionens inträdande i socialismens period och befastandet av dess socialistiska utveckling framkallar ett ursinnigt hat i den kapitalistiska världen, vilket bevisar, att "and-hämtningspausen" närmar sig sitt slut).

Betydelsen av detta faktum kan inte förringas av den omständigheten, att de processer, som leder till den kapitalistiska stabiliseringens slut, ännu inte är avslutade och att verkan av alla kapitalismens största motsättningar utvecklas olika i olika länder. Sådana länder som USA, Frankrike, Tyskland, Kina eller Indien befinner sig alla i slutet av den kapitalistiska stabiliseringen, om också klassförskjutningarnas djup, graden av klassmotsättningarnas skärpning och dessa länders internationella läge är fullkomligt olika.

Den kapitalistiska stabiliseringens upphörande är ett faktum, som inte har lokal utan internationell betydelse. Härav måste vi också draga taktiska slutsatser av internationell karaktär. Och i sitt referat varnade kamrat Kuusinen mycket riktigt för att schablonmässigt draga dessa taktiska slutsatser utan hänsyn till de enskilda ländernas särigheter och olikheter i den revolutionära utvecklingen.

Detta faktum kan inte heller förringas därav, att den kapitalistiska stabiliseringens upphörande ännu inte betyder versaillessystemets fullständiga sammanbrott. Vi befinner oss endast i början av denna krasch. Liksom förut undertryckes ännu Tyskland och Österrike, liksom förut omger sig den franska imperialismen med en kedja av vasaller-bundsförvanter (Polen, Tjeckoslovakien, Rumänien, Jugoslavien). Omkring hela versaillessystemet (reparationerna, gränserna, rustningarna) utvecklas nu en oerhört skarp kamp, som redan håller på att bryta ned detta system och påskyndar den kapitalistiska stabiliseringens slut.

Detta faktum, som har den största internationella betydelse kan inte heller förändras av att den kapitalistiska stabiliseringens slut äger rum under förhållanden som kännetecknas av en stor efterblivenhet hos de kommunistiska partierna i förhållande till det gynnsamma objektiva läget. Denna efterblivenhet fördröjer bara kapitalismens sammanbrott och övergången av den kapitalistiska stabiliseringens slut till en revolutionär kris. Den utgör också i huvudsak anledningen till att i de viktigaste imperialistiska länderna en viss tid kommer att förgå mellan den kapitalistiska stabiliseringens slut och den revolutionära krisen, vars varaktighet, bortsett

från de objektiva faktorernas vidare inverkan, kommer att bero på de kommunistiska partiernas aktivitet. Men hur hög denna aktivitet än må vara, så kommer övergången av den kapitalistiska stabiliseringens slut till en revolutionär kris att försiggå olika i olika länder.

Vi har inte den minsta grund att framställa detta tidsavsnitt, som utgör övergången till en andra följd av krig och revolutioner, som någon slags särskild fjärde period, vilken skulle leda till en femte period av allmän revolutionär kris. På VI. världskongressen karakteriserade vi tredje perioden som en skärpning av kapitalismens alla grundläggande motsättningar, vilken oundvikligen för den kapitalistiska världen till en andra följd av krig och revolutioner. Men just den kapitalistiska stabiliseringens slut utgör så att säga denna periods ”själ”.

”Denna tredje period” — lyder VI. kongressens resolution — ”som särskilt starkt skärper motsättningarna mellan produktivkrafternas växt och de utsnade marknaderna, gör en ny följd av imperialistiska krig oundvikliga, krig mellan de imperialistiska staterna, dessa staters krig med Sovjet-Unionen, nationella befrielsekrig mot imperialismen och imperialisternas interventioner samt gigantiska klasstrider. Genom skärpning av alla *internationella* motsättningar, genom skärpning av de inre motsättningarna i de kapitalistiska länderna och genom utveckling av den *koloniala* rörelsen kommer denna period oundvikligen att över en fortsatt utveckling av den kapitalistiska stabiliseringens motsägelser leda till en fortsatt skakning av den kapitalistiska stabiliseringen och till en stark skärpning av kapitalismens allmänna kris.

Härav uppstår en ny följd av väldiga militära sammanstötningar samt interventionskrig mot Sovjet-Unionen och härav fullföljes med all kraft interventionen i Kina. Utvecklingen av den kapitalistiska stabiliseringens motsättningar leder på så sätt oundvikligen i den slutliga uppgörelsen till den nuvarande ”stabiliseringsperiodens” övergång i en period av väldiga katastrofer.

Det fanns en tid, då enskilda kamrater var böjda att anse enskilda stora strejker eller demonstrationer som händelser, vilka gick utanför gränsen för den tredje perioden, och redan på X. plenum yttrades: ”Bör man inte överföra den internationella revolutionära rörelsen i 'fjärde krass'?” De kamrater, som ställde denna fråga, förstod inte den tredje periodens äkta revolutionära karaktär. Vi måste avgjort uppträda emot leken med perioder, som ersätter en allvarlig, revolutionär värdering av händelserna med ihåliga, intetsägande schemata, vilka inte det ringaste motsvarar de äkta internationella och klassrörelserna. Att föreställa sig den kapitalistiska stabiliseringens slut som någon slags särskild period utan revolutioner och krig är att framställa denna period i form av ett allmänt förruttnande under fullständig passivitet från arbetarklassens sida. Detta vore att förlikna den monopoliska kapitalismens öde vid det forntida Greklands eller Roms — en upplösning av den socialt-politiska samhällsordningen utan aktivitet från någon klass. som störtar denna samhällsordning i avgrunden.

Men om vi inte på förhand kan ställa upp några termer och noga bestämma varaktigheten hos övergången från den kapitalistiska stabiliseringens slut till perioder av revolutioner och krig, så kan vi inte heller på förhand fatalistiskt antaga, att denna kapitalismens upplösningsperiod kommer att bli mycket lång. I denna fråga har framför allt arbetarklassen ordet.

Frågan om den kapitalistiska stabiliseringens slut har en kolossal betydelse också därför, att den avgör frågan om den nya fasen i kapitalismens allmänna kris. Det nya, som vi i våra teser säger om denna fråga, är att kapitalismens allmänna kris inträder i en ny utvecklingsfas. Vari kommer denna nya fas i kapitalismens allmänna kris att bestå och hurudant blir dess innehåll? Detta blir en ny följd av krig och revolutioner, och för att förstå innehållet i denna nya fas av kapitalismens allmänna kris, måste vi konkret göra klart för oss vari de sociala och politiska följderna av den kapitalistiska stabiliseringen består.

2. Kapitalismens växande motsättningar.

Den kapitalistiska världshushållningen har aldrig utgjort någon fast enhet. Men också den relativa enhet som fanns hos den kapitalistiska världshushållningen före världskriget, sprängdes av den proletära revolutionen i Ryssland, som uppdelade världshushållningen i två fullkomligt olika världar. Uppkomsten av den socialistiska hushållningen i Sovjet-Unionen utgjorde huvudorsaken till kapitalismens allmänna världskris. Men den nuvarande ekonomiska krisen framkallade ytterligare förödelse i den kapitalistiska världshushållningens läger. Den slog sönder denna hushållning i dess nationellt statliga delar.

Den period, som förflutit mellan XI. och XII. plenum, karaktäriserades av att världshushållningens sönderdelningsprocesser fått mycket stor omfattning. Över den kapitalistiska världen slog en våg av ett slags ”ekonomisk nationalism” (utveckling av protektionismen, förbud mot utförsel av valuta, tullkrig, kontingenter, preferenser o. s. v.). Tendenserna till ekonomisk autarki har överallt nått ett rasande utvecklingstempo. Den kapitalistiska världen liknar den förolyckade Titanic, där var och en i första hand och på sin närmastes bekostnad räddar sig själv. Detta är också den ekonomiska orsaken till den våg av nationalism, vars tillväxt påpekas i teserna från XII. plenum och som på det, intimaste är förbunden med fascismens utveckling. Detta är ett av uttrycken för den kapitalistiska stabiliseringens upphörande, varigenom kapitalismens allmänna kris föres in i ett nytt skede.

Men de högt uppdrivna nationalistiska stämningarna ger inte bara näring åt fascismen — de åstadkommer också krigspsykos i den kapitalistiska världen. I ännu högre grad än före 1914 liknar den kapitalistiska världen en krutkällare. De underjordiska ledningarna till denna krutkällare har bara förflyttats. Till de gamla motsättningarna i Europa har fogats motsättningarna vid Stilla Oceanen. Stillahavsskedet i den kapitalistiska stabiliseringens slut betyder inte bara krig mot Kina och krigshot mot Sovjet-Unionen utan även en mognande konflikt mellan Japan och USA. Washington-överenskommelsen mellan de fem stormakterna är redan sprängd. De internationella konflikternas stillahavsskede tillsammans med hela summan av de europeiska konflikterna vid Medelhavet och Atlanten bebådar ett fruktansvärt och oerhört världskrig som sätter jordens alla kontinenter i rörelse.

Men detta mognande världskrig trasslar in sig i den koloniala rörelsens komplicerade flätverk och i de kapitalistiska staternas upphettade inre tillstånd, som är laddat med sociala konflikter.

Alla kapitalismens motsättningar reproduceras på en utvidgad bas. Och om den första perioden av revolutioner och krig företrädesvis hade europeisk karaktär, så kommer den andra följden att draga in de arbetande i konflikter av internationell och inte bara europeisk betydelse. Sådana händelser som skärpningen av förhållandet mellan Polen och Tyskland med anledning av Danzigkorridoren, kriget i Kina, Japans och USA:s vapenskrammel och slutligen de öppet uttalade planerna på ett överfall mot Sovjet-Unionen från öster och väster är nya moment, som står i förbindelse med den kapitalistiska stabiliseringens slut.

Och är kanske den omständigheten en tillfällighet, att Kina och Japan jämsides med Tyskland och Polen blivit den internationella revolutionära rörelsens centralpunkter och att hela det internationella proletariats blickar nu är riktade på dem? Detta är det balkaniserade Europas politiska syntes och den knut, som sammanbinder motsättningarna vid Stilla Oceanen.

Tyskland är det land, som har det starkaste kommunistiska masspartiet. Av alla de främsta kapitalistiska länderna befinner sig Tyskland närmast den proletära revolutionen. Den tyska revolutionen betyder revolution i hela Central- och Östeuropa. Den betyder bildandet av en mäktig revolutionär knytnäve mot den övriga kapitalistiska världen och en avgörande övervikt för den proletära diktaturens länder över hela den övriga, kapitalistiska världen. Tyskland är den viktigaste länken i hela versaillesystemet. Bland de stora kapitalistiska länderna har

Tyskland det mest underminerade ekonomiska systemet och bland dessa stater uppvisar det den största skärpningen av den inre klasskampen. Det är Europas gapande sår (den tyska frågan är näst frågan om Sovjet-Unionen den kapitalistiska världens mest oroande problem), och uppvisar bilden av det främsta kapitalistiska landet i kamp mot imperialismens förtryck.

Polen är ett land, där arbetar- och bonderörelsen har revolutionära kamptraditioner, och som utgör bryggan till den proletära revolutionen i Tyskland. Polen är en förpost i inringningen av Sovjet-Unionen. Det är världsimperialismen och i första hand Frankrikes hotande knytnäve i krigsförberedelserna mot den första arbetarstaten i världen, reaktionens och fascismens gendarm i hela östra Europa. Polen är ett land i nedåtgående, som visar fascismens bankrutt. Och vid sidan av dessa båda länder har vi Kina, som från öster genom Mongoliet gränsar till Sovjet-Unionen, Kina med sitt kolossala sovjetterritorium och sin oövervinnerliga röda armé. Detta land spelar den viktigaste rollen vid den kapitalistiska stabiliseringens underminering. Det är nerven i stillahavsmotsättningarna mellan de kapitalistiska stormakterna, som släpper lös alla de antagonistiska konflikterna mellan Japan och USA och genom sin revolution väcker Indo-Kinas, Indiens och Filippinernas folk samt folken på Ostindiska öarna och i andra kolonier. Det är centrum för ohållbarheten i världsimperialismens hela kolonialsystem.

Kom ihåg, kamrater, att Kuomintang* sedan XI. plenum företagit tre fälttåg (och sammanlagt fyra fälttåg) mot sovjetområdena, och alla tre gångerna blev dessa fälttåg tillbakaslagna av den segerrika röda armén. Detta var den historiska prövningen av möjligheten att tillämpa sovjetsystemet inte bara för Kina utan för de koloniala folken i allmänhet. Miljonmassorna har i denna kamp ”röstat med vapnen” för sovjetmakten i Kina. Sedan XI. plenum har den nationellt-revolutionära rörelsen i Kina i samband med det japanska överfallet nått en oerhörd omfattning och vida överstiget gränserna för denna rörelse, som vi iakttog år 1925-27. Denna antijapanska rörelse har faktiskt omfattats av alla arbetande.

Och är dessa fakta mindre betecknande för den kapitalistiska stabiliseringens slut än produktionsinskränkning o. s. v.

Japan är slutligen ett den underminerade kapitalistiska stabiliseringens land inte bara på grund av att dess yen** sjunker utan även genom kriget och dess aggressiva politik i Fjärran Östern, som dikteras av Japans strävan att bli den kommenderande makten Japans, hela Asien och att genom sin flotta behärska den asiatiska delen av Stilla Oceanen. Men den kapitalistiska stabiliseringen undermineras inte bara genom kriget och den militärfascistiska reaktionens tygellöshet utan också av den i Japan tilltagande revolutionära krisens element.

3. Klasskampens skärpning och fascismens tillväxt.

Den kapitalistiska stabiliseringens slut betyder för det andra en skärpning av klasskampen och fascismens tillväxt. Såsom en vanlig formel i våra teser och resolutioner utgör detta ingenting nytt. Men själva graden av de kapitalistiska staternas fascistisering i denna nya etapp kommer att bli annorlunda än den varit hittills. Det som utspelas i Tyskland är förebilden till den väg, som de kapitalistiska staterna kommer att gå, om inte revolutionära kampaktioner eller den proletära revolutionen hindrar dessa processer eller gör slut på dem. Om vi menar allvar med den kapitalistiska stabiliseringens slut, så måste vi också säga, att den s. k. borgerliga demokratins aera inträder i ett skärpt kristillstånd, som för den till en politisk dödsstrid. Och

* Kuomintang — det av Sun-Yat-sen bildade nationalistiskt revolutionära partiet i Kina, vilket under dennes livstid stod i spetsen för den nationellt revolutionära rörelsen i Kina men i och med den revolutionära klasskampens skärpning förvandlats till ett reformistiskt-borgerligt parti, som kompromissar med utländska imperialister. (Ö. a.)

** Yen — den japanska myntenheten. 1 yen = kronor 1:22. (Ö. a.)

utvecklingen av denna den borgerliga demokratins kris kommer att bestämmas av två faktum: det revolutionära uppsvingets tillväxt och fascismens utveckling.

Hittills har vi sagt, att bourgeoisin regerar med hjälp av två av sina flyglar — socialdemokratin och fascismen. Den kapitalistiska stabiliseringens period karaktäriserades därav, att bourgeoisin företrädesvis utnyttjade socialdemokratin som sitt viktigaste verktyg (koalitioner och socialdemokratiska regeringar). Den kapitalistiska stabiliseringens slut utvidgar fascismens andel i den kapitalistiska statens förvaltningssystem. Det vore för tidigt att säga, att socialdemokratin överförts på nådehjonsranson och försörjes av fattigvården för sina tidigare tjänster. Men samtidigt får man inte heller tro, att själva det faktum, som den kapitalistiska stabiliseringens slut utgör, ingenting förändrar i socialdemokratins läge inom det kapitalistiska statssystemet.

Man får inte heller föreställa sig fascismen, isynnerhet inte i slutet av den kapitalistiska stabiliseringen, som en ensidig process i reaktionens utveckling. Man organiserar inte inbördeskrigets parti, om det inte finns något att kämpa emot, och om det inte i läget finns förutsättningar för detta krig. Det vore löjligt att tro, att fascismens utveckling kommer att äga rum utan förändringar i tillståndet i proletarietets läger och under dess passivitet. Detta är riktigt både beträffande de enskilda länderna och i internationellt hänseende. För det första är, såsom kamrat Kuusinen riktigt påpekade, fascismen själv, som en produkt av kapitalismens förmultnande, underkastad upplösning. Till och med i den tyska fascismens uppåtgående linje ser vi redan början till dess sammanbrott. För det andra karaktäriseras den kapitalistiska stabiliseringens slut därav, att de fascistiska diktaturer, som man lyckats upprätta redan under den kapitalistiska stabiliseringsperioden (Jugoslavien, Polen, Italien) befinner sig under hotet av massornas revolutionära uppsving. Därför vore det felaktigt att i den nya fasen av kapitalismens allmänna kris bara framställa fascismens utveckling i form av uppåtgående linjer. Det kommer här att gå linjer också i motsatt riktning. Och dessa linjer kommer att utgöras av det revolutionära uppsvingets och den tillväxande revolutionära krisens element.

Våra teser karaktäriserar det nuvarande läget som en kamp mellan antagonistiska krafter, än stormigt skärpt och än tillbakahållande. Denna kamp mellan de antagonistiska krafterna utgör även ett mognande av revolutionens och kontrarevolutionens element, vilka förefinnes i den nuvarande ytterst labila situationen. Marx sade med full rätt: ”Revolutionens parti ger upphov till reaktionens parti”.

Fascismen som politiskt parti är lika labil som hela det nuvarande tillståndet. Som en produkt av kapitalismens upplösning bär den till och med under sitt högsta uppsving drag av förruttnelse. Och om det för förstörandet av socialdemokratin ännu behövs många år, så behövs det för fascismens nedrivande vid den kapitalistiska stabiliseringens slut naturligtvis kortare tid.

Men fascismen faller inte samman automatiskt, den ramlar inte, om man inte stöter till den. Ingen enda klass och ingen enda regim faller, såsom Lenin mycket riktigt sade, om man inte knuffar till den.

Vi kämpade på sin tid på XI. plenum mot underskattningen av fascismen (teorier om en allmän offensiv, teorier om att vi stängt fascismens väg, att fascismen är kapitalismens försvar och att den bara är en upplösningssprodukt, teorier som kamrat Neumann i Tyskland är upphovsman till). Men, kamrater, vid slutet av den kapitalistiska stabiliseringen uppstår också en annan fara — underskattandet av fascismen, som en kapitalismens upplösningselement och behandlingen av den fascistiska diktaturen som en faktor för konsolidering av bourgeoisins klassherravälde. Här har redan riktigt påpekats, att fascismen i slutet av den kapitalistiska stabiliseringen icke är densamma som i början av denna. Vem kan nu påstå, att det skulle lyckas för en Hitlerregering att föra Tyskland ur återvändsgränden och återställa den

kapitalistiska stabiliseringen? Den kloka och beräknande tyska bourgeoisin låter därför inte Hitler få makten, emedan den fruktar att kompromettera sin reserv och befarar, att Hitlermännen skall bringa ännu större förvirring i Tysklands inre tillstånd, skapa ett ytterst spänt internationellt läge för den och påskynda den revolutionära krisens mognande i Tyskland.

Man får inte glömma att Tyskland inte kan jämföras med agrara Italien eller Polen. Tyskland är ett land med ett kolossalt proletariat, ett land, i vilket minnet av den proletära revolutionen år 1918 ännu lever (även om den inte lyckades), ett land med ett starkt kommunistiskt parti, ett proletärland, vars klassorganisationer har sina traditioner och med en mångårig klasskampshistoria. Regeringen Papen-Schleicher har inte lyckats sätta den fascistiska nosgrimman på dessa massor eller korsfästa dem på det fascistiska "hakekorset".

För det tredje får man inte glömma, att Hitlers övertagande av makten i Tyskland skapar ett annat internationellt läge än Mussolinis eller Pilsudskis övertagande av makten. Det betyder en ny skärpning av motsättningarna kring Versailles, en oerhörd anspänning av förhållandena i Europa och ett påskyndande av den revolutionära krisens växt i dess centrala del.

Och detta är karaktäristiskt inte bara för Tyskland. Under de förhållanden, som den kapitalistiska stabiliseringens upphörande skapar, en källa till internationella äventyr och skärpta, väpnade konflikter. Föreställ er för en minut, huru Europa skulle se ut i internationellt hänseende, om det bleve fascistiskt. Det vore höjda bajonetter, laddade kanoner, tanks i rörelse — krigiskt handgemäng. Men detta tillstånd liknar minst av allt den kapitalistiska stabiliseringens idyll. Och detta är ingen tillfällighet. I den fascism, som uppträder under den kapitalistiska stabiliseringens upphörande kommer kapitalismens drag av fortsatt upplösning alltmera att träda i förgrunden, men detta betyder inte, att inte också den terroristiska diktaturens element kommer att utvecklas. Och just detta måste vi säga XII. plenum. Vi måste säga det, som vi ännu inte sade på XI. plenum. Men denna omständighet tvingar bourgeoisin att manövrera med fascismen inför massorna. Vi ser både i Finland och Tyskland en bourgeoisin, som upprättat en regim av fascistisk diktatur, men medvetet följer detta därmed, att den tillsvidare håller lappo- eller hitlerbanden i reserv som ett verktyg för terroristiskt tryck på massorna och för att påtvinga dem den nuvarande formen av fascistisk diktatur.

Vår regim är ännu inte den fascistiska diktaturens regim — säger bourgeoisin till massorna — men om ni inte erkänner denna regim, lämnar vi plats för Hitler.

Hurudan är då denna fascistiska diktatur med sin reserv, som ni ser exempel på i Tyskland? Man kan naturligtvis inte jämställa regeringen von Papen-Schleicher med Brüning-regeringen, men regeringen Papen-Schleicher är heller ingen fullständig fascistisk diktatur. Och är överhuvudtaget en fullständig fascistisk diktatur av samma slag som den italienska fascismen, så att säga stabil fascistisk diktatur möjlig i de nuvarande ytterst labila förhållandena under den kapitalistiska stabiliseringens upphörande? Ty därför, att fascismen i Italien efter makterövringen för en tid lät arbetarpressen (Avanti), arbetarorganisationerna, fackföreningarna, finnas till och lät det kommunistiska partiet halvlegalt existera, upphörde den inte att vara en fascistisk diktatur. Därför att den tolererade arbetarrörelsen under loppet av några månader efter sitt övertagande av makten, upphörde den inte att under denna tid vara en fascistisk diktatur.

Vi anser, att vi i Tyskland redan har en fascistisk diktatur. Men huruvida hitlerbanden kommer till makten, eller om Papen-Schleicher-regeringen kommer att hålla sig kvar någon längre tid, det är beroende av en hel rad inre och internationella betingelser i Tyskland och i första hand på arbetarklassens aktivitet och huruvida det kommunistiska partiet förmår utvidga den antifascistiska enhetsfronten och omkring sina paroller förena det tyska

proletariatets breda massor. Det vore felaktigt om vi ägnade plenums arbete åt skolastiska dispyter i stället för att analysera det tyska proletariatets läge och uppgifter, vilka förestår detta i samband med kampen mot den sedan XI. plenum snabbt växande tyska fascismen.

4. Slutet på de sociala reformernas period.

Det tredje momentet i den kapitalistiska stabiliseringens upphörande är slutet på de sociala reformernas period, undermineringen av arbetararistokratins läge, en ny levnadsnivå för arbetarklassen samtidigt med en massruinering av bondeklassen och småbourgeoisin i städerna, med andra ord en massproletarisering av de arbetandes breda massor. Vi kan inte föreställa oss den nya fasen i kapitalismens allmänna kris som en rent ekonomisk process i världshushållningen utan de sociala och politiska följder, som förorsakas av de ekonomiska förskjutningarna, ty annars förstår vi varken dialektiken i klasskampens skärpning, fascismen eller massornas revolutionära uppsving.

Detta är nämligen nyckeln till den proletära revolutionen. Det är grunden till att kommunisterna nu mera än någonsin måste koncentrera uppmärksamheten på massornas aktuella behov, i det de reser massorna till kamp för de mest elementära ekonomiska krav. Just nu, då socialdemokratin och reformisterna, seglande i den kapitalistiska ideologins farvatten, faktiskt försvarar kapitalismen, i det de påstår, att kapitalismen inte är i stånd att genomföra nya reformer, införa förbättringar i arbetarklassens läge, att den under världskrisens inflytande är tvungen att sänka arbetslönen måste vi kommunister ständigt emot dem uppställa vår kamplinje för arbetarklassens delkrav. Vi måste med så mycket större energi avslöja socialdemokratin, som under frasaradikalismens mask faktiskt demoraliserar arbetarna och befrämjar passiviteten och benägenheten att kapitulera. Massornas ekonomiska nöd utgör just grunden för det revolutionära uppsvingets förvandling till en revolutionär kris.

Man måste vara tokig för att tro, att Amerikas eller Europas arbetarklass, som ju har erfarenhet av tio års kamp för sin levnadsnivå och sina organisationstraditioner, utan knot kommer att förvandla sig till en rättslös slavklass, att låta nöja sig med den materiella nivå, som var typisk för arbetarna i kapitalismens gryning. Nu hyser den ännu illusioner om möjligheten att den kapitalistiska stabiliseringens normala tider skall återkomma. Den betraktar de nuvarande förhållandena som tillfälliga. Här och där tror de mest efterblivna elementen Hand de arbetslösa, att ett krig eller ett legendariskt tredje imperium skall ge dem arbete. Men den kapitalistiska stabiliseringens slut kommer att öppna deras ögon. Perspektivet av stora strider är inte uttänkt av oss kommunister — det blir i dag verklighet, och i morgon kommer denna verklighet att störta den kapitalistiska världen i avgrunden.

Vi måste på detta plenum uppmana alla länders kommunister att förklara ett skoningslöst krig mot de teorier, som påstår att, att slutet på de sociala reformernas period betyder slutet på kampen för arbetarnas delkrav. Slutet på de sociala reformernas period betyder, att bourgeoisin inte mera kommer att lyckas rättfärdiga eller rentvå kapitalismen för att göra den mera antagbar för massorna. Men detta betyder alls inte, att arbetarklassen är oförmögen att framgångsrikt kämpa för sina delkrav och att denna delkamp bara är revolutionär gymnastik och ingenting vidare. Delkampens revolutionära betydelse växer otroligt under den kapitalistiska stabiliseringens upphörande. Varje sådan kamp är i dag en bresch i det kapitalistiska systemet. Och häruti skiljer sig dessa delstrider av i dag från socialdemokratins förutvarande kamp för 'sociala reformer', som rättfärdigade och stärkte kapitalismen. Nu innebär varje rörelse för delkrav, varigenom de arbetande bringas i konflikt med grunderna för kapitalismens existens, kolossala revolutionära möjligheter. Ur varje minsta strejk och mest elementära lokala rörelse kan revolutionära händelser av väldig internationell betydelse växa fram. Och den som inte ser denna revolutionära sida hos de nuvarande delstriderna, förrirrar sig faktiskt till socialdemokratins förkrigsposition i fråga om de "sociala reformerna".

5. Sovjet-Unionens roll.

Vi kommer därefter till det fjärde momentet — Sovjet-Unionens roll vid den kapitalistiska stabiliseringens slut. Stabiliseringens slut karaktäriseras inte bara av att kapitalismen sjunkit från sin relativa stabilisering utan också därav, att Sovjet-Unionen från sin restaureringsperiod oavbrutet stiger uppåt. Detta är de två diametralt motsatta utvecklingslinjer, som fördjupar avgrunden mellan de två oförsonligt motstående världarna, skärper motsättningarna mellan dem samt allt bestämdare och skarpare ställer frågan: Vem blir segrare på den internationella arenan.

6. Det revolutionära uppsvinget.

Vidare har vi frågan om det revolutionära uppsvinget. Den kapitalistiska stabiliseringen uppstod som bekant ur tre huvudfaktorer: *den ekonomiska* — upprättandet av världshushållningens förkrigsnivå (stabilisering av valutan, den kapitalistiska rationaliseringen, en viss minskning av skillnaden mellan priserna på industriprodukter och lanbruksprodukter); *den internationella* — fördraget mellan imperialisterna om exploateringen av Tyskland (Dawesplanen), Kina och kolonierna samt en ”stabilisering” av förbindelserna med Sovjet-Unionen; och *den politiska* — bourgeoisins tillbakaslående av den första vågen av världsproletariatets angrepp efter kriget. Vi understryker särskilt detta senare moment, denna subjektiva faktor i utvecklingen. Den kapitalistiska stabiliseringens sammanfallande kunde inte endast vara ett resultat av de objektiva faktorerna, av den ekonomiska världskrisen (fascismens växt och kriget) och sprängningen av de på den internationella arenan upprättade styrkeförhållandena, utan den utgjorde även ett resultat av klasstriderna inom varje kapitalistiskt land, vilka så att säga fortsatte på den internationella arenan i form av hela folks revolutionära rörelse mot det imperialistiska förtrycket. ,

Den ekonomiska världskrisens utveckling under de senaste tre åren har inte bara skärpt klassmotsättningarna utan en utvidgning av klasskampen har också varit den viktigaste faktorn i fråga om fördjupandet och skärpningen av själva den ekonomiska världskrisen. Det är tillräckligt att påminna om, vilken betydelse rörelsen i den engelska flottan hade för det engelska pundets kursfall. Sådana händelser som den revolutionära rörelsens uppsving i Kina med dess befolkning på 400 miljoner, vilket fört till upprättandet av sovjetmakten på en sjundedel av Kinas territorium; den stora antijapanska rörelsen, som bryter sig igenom den kuomintangiska terrorns alla barriärer; det revolutionära uppsvinget i Indien under de senaste åren, vilket kommer till uttryck i att den civila befolkningens vägran att lyda lagarna förvandlas till en börjande upprorsrörelse; eller 5½ miljoner kommunistiska röster i själva Europas hjärta — Tyskland; revolutionär kamp i Spanien. en våg av strejker i Polen, Tjeckoslovakien och USA, sådana strejker som textil- och gruvarbetarstrejken i Frankrike, gruvarbetarstrejken i Belgien, och den nu pågående strejken i Lancashire — allt detta spelade och spelar naturligtvis en stor roll i upphörandet av den kapitalistiska stabiliseringen och i skärpningen av alla dess ekonomiska och politiska följder.

Se exempelvis på de senaste händelserna i Frankrike i samband med flygmaskinsmanövrerna vid östra gränsen i den nuvarande explosiva atmosfären, vari den kapitalistiska världen befinner sig — har de inte en hel del – att säga?

Eller se på det förbund, som slutits mellan de revolutionära bönderna och den revolutionära arbetarrörelsen i en rad kapitalistiska länder, vilket i sådana länder som Bulgarien, där det genomlevat en period av blodig vit diktatur, fört till en oerhörd stegring av vårt kommunistiska partis inflytande bland bondemassorna. Detta är också betecknande för det revolutionära uppsvinget.

Det är tvivel underkastat, huruvida man redan i dag kan säga, att det mellan EKKI:s XI. och XII. plenum framträtt ett nytt stadium i det revolutionära uppsvinget, men det är otvivelaktigt så, som kamrat Kuusinen mycket riktigt påpekade, att den internationella revolutionära rörelsen från tiden för XI. plenum inte bara var vid liv utan också stadd i uppåtgående. Man får inte tolka första punktens teser så, att då det samtidigt med den revolutionära krisens mognande i Tyskland uppstått en del extra svårigheter, så skulle detta betyda, att det internationella revolutionära uppsvinget glidit nedåt som kälkarna på de ryska berg- och dalbanorna. Den kapitalistiska stabiliseringens slut har bara fördjupat disproportionen mellan den otillräckliga styrkan hos den internationella arbetarrörelsen och det objektiva läget. Och denna disproportions har minskat betydelsen av det faktum, att våra kommunistiska partier nästan överallt, med undantag för USA och Frankrike, växt numerärt och utvidgat sitt inflytande. Men denna tillväxt och det ökade inflytandet hos de kommunistiska partierna motsvarar inte på långt när de möjligheter, som öppnar sig.

Vilket inflytande utövar då den kapitalistiska stabiliseringens slut på det revolutionära uppsvingets utveckling? Otvivelaktigt kommer detta att under den närmaste tiden inträda i ett nytt stadium, som består däri, att det i länder, som befinner sig i ett stadium av allmänt revolutionärt uppsving, detta uppsving kommer att övergå till en revolutionär kris, och i de länder, där den revolutionära krisen nått en viss mognad, kommer en revolutionär situation att uppstå. Och de första uttrycken för denna process ser vi till och med i Japan, där jämsides med fascismens och krigets element även den revolutionära krisens element mognar.

Två principer i form av två klasser, vilka representerar två varandra motsatta utgångar av kapitalismens' allmänna kris, kommer att liksom Ormusd och Ariman* kämpa mot varandra. Kriget och fascismen på den ena sidan och revolutionen på den andra. Huruvida de arbetande massorna blir tvtrigna att genomleva en utveckling av fascism och krig innan de övergår till proletär revolution det kommer i första hand att bero på de kommunistiska partierna. Ty nu finns det ingen annan kraft på jorden, som skulle kunna mobilisera de arbetande, förena dem omkring sina kampparoller, organisera dem i revolutionära klassorganisationer och föra dem till kamp för att krossa fascismen och störta kapitalismen.

Teoretiskt talat kan vi inte heller utesluta en sådan händelsernas gång, att fascism och krig i några kapitalistiska länder kommer att föregå den proletära revolutionen och i andra länder löpa parallellt med denna. Men vi kommer bestämt att uppträda mot den i enskilda kretsar i de kommunistiska partierna spridda -fatalistiska inställningen, som redan på förhand försonar sig med oundvikligheten av en sådan kurs hos de historiska händelserna. Denna fatalistiska inställning går ut på, att kriget och fascismen för oss skulle utföra det historiska arbetet för förberedandet av den proletära revolutionen; att de skulle förstöra och undergräva socialdemokratins inflytande — det största hindret på den proletära revolutionens väg — att det tills vidare inte vore lönt att inlåta sig på några ekonomiska strider, emedan man riskerar att bli utträngd från arbetsplatserna, och att det inte vore lönt att kämpa mot fascismens uppstigande, emedan dess stadium är oundvikligt i kapitalismens utveckling; att ju fortare fascismen kommer till makten desto fortare kommer den att göra bankrutt, och att den fascistiska massan till slut spontant själv skall övergå till oss.

Orienteringen i riktning mot spontaniteten utgör den fatalistiska inställningens andra sida. Och för oss utgör den nu under den kapitalistiska stabiliseringens slut den allra största faran. Den demoraliserar arbetarklassen samt skapar en ideologi av svanspolitik och passivitet. Genom att insöva arbetarmassornas vaksamhet och genom att föra en politik, som är inställd på "det mindre onda", förbereder den ett sådant tillstånd, då fascismen obemärkt och plötsligt tar makten. Detta är en ytterst högerinriktad, opportunistisk kapitulationsideologi, en

* Ormusd och Ariman — representanterna för det godas och det ondas princip i den persiska mytologin. (Ö.a.)

propaganda för skrämsel och förvirring. Om vi inte ser några strejker i Tyskland och om vår kamp där mot fascismen inte förmår följa tempot i fascismens växt, så måste detta tillskrivas utbredningen av en sådan stämning i samverkan med socialdemokratins demoraliserande verksamhet. Om Tysklands kommunistiska parti den 20 juli inte tillräckligt kraftigt reagerade mot papenregeringens ”omvälvning” och dess aktion liknar en ytterst tungt gående maskins rörelse samt inte motsvarade händelsernas kamptempo, så måste man även här söka orsaken i en sådan stämning. Men jag tror, kamrater, att jag ger uttryck åt plenums mening, om jag förklarar, att Komintern helt och hållet stödjer det tyska kommunistiska partiets ledning, som har kolossala uppgifter att genomföra, och som måste arbeta under mycket svåra förhållanden. (Applåder.) Komintern har kämpat och kommer i framtiden att kämpa mot den desorganisatoriska verksamheten av en del element, vilka söker åstadkomma oenighet i partiets aktiva kadrer i stället för att med alla krafter samarbeta med ledningen för verkställandet av de krävande uppgifter, vilka förestår Tysklands kommunistiska parti.

Men, kamrater, hela plenum väntar en förklaring däröver, varför det i Tyskland — ett land som näst Sovjet-Unionen har Kommunistiska Internationalens starkaste parti — förekommer så få ekonomiska strejker. Sådana förekommer i Spanien, Polen och Tjeckoslovakien, men i Tyskland har vi mycket få strejker. Denna fråga framträder särskilt skarpt nu vid den kapitalistiska stabiliseringens slut.

Först och främst måste man observera, att det i Tyskland finns en hel rad speciella svårigheter vid utvecklingen av strejker, svårigheter som de övriga länderna inte känner. För det andra måste man komma ihåg, att det tyska proletariatet under sista tiden allt oftare tillgriper enskilda politiska strejker. För det tredje använder sig de tyska arbetarmassorna av andra kampmedel, exempelvis gatukamp, i synnerhet i kampen mot fascismen. Men detta är emellertid inte uttömmande för frågan. Man säger, att strejkerna i Tyskland hålles tillbaka på grund av landets internationella läge. Under inflytande av den socialdemokratiska agitationen tror arbetarklassen ännu, att den måste rädda det kapitalistiska Tyskland, som led nederlag i det imperialistiska kriget, från det fruktansvärda tryck, som världsimperialismen (och i första hand Frankrike) utövar på det. Versaillesfreden stöddes genom propagerandet av nationell enhet och gemensamma offer, vilket gör att Versailles inte bara utgör en av orsakerna till den revolutionära krisen utan också lägger svårigheter i vägen för dess mognande. Man säger vidare, att det i vägen för utvecklingen av strejker står en ännu stark socialdemokrati och starka reformistiska fackföreningar. Man säger, att härtill kommer de ännu inte övervunna illusionerna om möjligheten att upprätta den kapitalistiska stabiliseringen, såvida inte landet kommer att skakas av uppblussande klasstrider. Man säger, att arbetsköparternas tygellöshet, som ställer arbetarna inför hotet att bli utkastade från arbetsplatserna, spelar en mycket stor roll i Tyskland, större än i andra länder. Allt detta är sant. Men som revolutionära politiker måste vi se inte bara dessa svårigheter utan även förstå de nya breda möjligheter för de ekonomiska striderna, vilka uppstår och ännu kommer att uppstå i samband med den kapitalistiska stabiliseringens upphörande. Det faktum, att kapitalismen inte längre genomför några sociala reformer, att den kapitalistiska staten, genom att allt mera befria sig från sina förpliktelser gentemot de arbetande, allt mer och mer förvandlas till ett politiskt undertryckningsorgan samt det faktum, att det bildats en utomordentlig ömsesidig oavhängighet och intim förbindelse mellan finanskapitalet jämte alla dess försänkningar och statsapparaten — bildar naturligtvis en rad hinder för utvecklingen av strejkerna. Alla dessa drag hos den monopolistiska kapitalismen under dess allmänna krisperiod mognade redan under den kapitalistiska stabiliseringen, men nu i perioden av dennas upphörande får de dessutom en ny stöt framåt. Socialdemokratin säger till massorna: ”Bourgeoisin förklarar sig vara bankrutt, den kan inte höja arbetslönen mera, den kan inte betala socialförsäkringen och dess stat kan inte uppfylla några slags sociala funktioner. Och då det är så är den ekonomiska kampen,

kampen för ekonomiska krav meningslös, ty den har allt mindre och mindre möjligheter att lyckas. Proletariatets enskilda grupper, som går till kamp, är maktlösa inför det monopolistiska kapitalet och kommer att bli i grund slagna”. Det är nödvändigt att kapitulera, säger socialdemokratin — och invänta mera avgörande strider”, tillägger höger- och ”vänster”-opportunisterna. Teorin om strejkernas omöjlighet under den ekonomiska krisen förvandlas i dag till en teori om de partiella stridernas omöjlighet under perioden av den kapitalistiska stabiliseringens upphörande. Men om inga ekonomiska strider förekommer, och betingelserna för den avgörande kampen för proletariatets diktatur inte mognat, samt om de partiella politiska striderna slås sönder mot den vidunderligt utvecklade kapitalistiska statsapparatusens pansar, då återstår bara att orientera sig för kriget och fascismen som bundsförvanter.

Vår viktigaste uppgift går ut på att övervinna dessa för den proletära revolutionens sak farliga stämningar. Om proletariatet avsåg sig strejkerna som kampmedel, skulle den nu helt och hållet stå utan vapen inför kapitalets angrepp och ge den lull handlingsfrihet i fråga om de arbetande massornas levnadsnivå. Man säger, att striderna är svåra, men varför kan våra polska och spanska kamrater i länder, som har mindre kommunistiska partier och en svagare, ”fattigare” kapitalism, föra framgångsrika strider, varigenom de ofta inte bara hindrar en sänkning av arbetslönen utan även uppnår en höjning av denna?

Men om vi alltså erkänner att det finns en rad speciella svårigheter, som hindrar strejkernas utveckling — så är det partiets plikt utnyttja andra kampformer för att leda arbetarmassorna i ekonomiska och politiska massstrider. I dessa strider kommer, proletariatet att lära sig att tillgripa kraftigt verkande medel för att tvinga sin fiende att dra sig tillbaka, så länge det inte tvingas att använda det kraftigaste våldsmedlet — den proletära revolutionen.

Det är nödvändigt att särskilt betona, att den ekonomiska kampen under den kapitalistiska stabiliseringens slut betydligt snabbare än tidigare övergår till politisk kamp, och de ekonomiska strejkerna förbindes på det intimaste med de politiska. Under den närmaste tiden måste vi ställa frågan om den politiska massstrejken i en något nyare form. Proletariatet kommer genom sin kamperfarenhet att övertyga sig om, att det inte utan ett sådant samtidigt, koncentrerat slag kan bryta klassfiendens motstånd. Och denna kampperiod börjar bana sig väg till massorna. Just därför spelar socialdemokratin nu ut parollen om generalstrejk, i det den rättar sig efter stämningen hos massorna, och det är nödvändigt att kunna skilja mellan detta socialdemokratiska bedrägeri och massornas vilja, ty annars skulle vi utlämna massorna i den gemena socialdemokratins demagogiska våld.

Detta vapen måste vi vrida ur socialdemokratins händer, i det vi inför arbetarklassens breda forum ställer frågan om förberedelse och genomförandet av den politiska mass-. strejken och i det vi genom exempel visar, att socialdemokratin verkligen bedrar arbetarna med sina storordiga paroller. Vi måste komma ihåg, att den politiska massstrejken vid den kapitalistiska stabiliseringens slut blir ett av de viktigaste och effektivaste medlen i arbetarklassens vapenarsenal. I det kommunisterna ger ut parollen om politisk massstrejk, måste de ta hänsyn till de konkreta betingelserna för dess genomförande, så att inte parollen om politiska massstrejker blir hängande i luften, såsom det mer än en gång, inträffat i de kommunistiska partiernas praktik. Men då vi ställer frågan om den proletära diktaturen och om den politiska massstrejken, betyder väl då det ta, att vi måste se ned på vårt dagliga arbete för stärkandet av våra förbindelser med massorna? Tvärtom, detta dagliga arbete är den enda riktiga vägen, som vi bör gå för att inte förvandla vår kamp för den proletära diktaturen samt för förberedelsen och organiserandet av den politiska massstrejken till en obetydlighet och en innehållslös revolutionär fras.

Hela plenum har med spänd uppmärksamhet lyssnat till den del av kamrat Kuusinens referat, i vilken han betonade hela den kolossala betydelsen av uppgiften att upprätta förbindelser

mellan de kommunistiska partierna och massorna. Var och en av oss i denna sal har känt att det är just detta som ännu brister inom det stora flertalet kommunistiska partier. Detta är nyckeln till att på grundval av försvaret av massornas omedelbara krav under loppet av de ekonomiska och politiska striderna föra dem till avgörande kamp för den proletära diktaturen.

Det är fåfängt att tala om revolutionärt uppsving, om man inte befinner sig i arbetarklassens mitt och förstår att befatta sig med dess nöd samt förstår att formulera dess viktigaste krav i form av konkreta och klara paroller: Därigenom att de franska kamraterna exempelvis på sina kongresser skriver ytterst radikala teser om det revolutionära uppsvinget gör vi inga framsteg i Frankrike i vår förbindelse med massorna. Meningen i denna del av kamrat Kuusins referat består i att den angrep det hos oss övervunna frasmakeriet till höger och ”vänster”, vilket döljer frånvaron av massarbetet; han angrep orienteringen mot spontaniteten, med vars hjälp, några sektioner vill komma undan de svåra uppgifterna att mobilisera och organisera massorna. Hur mycket det än skrivits hos oss om massarbetet, våra brister på detta område har vi ännu inte likviderat.

Redan Kominterns III. kongress uppställde för de kommunistiska partierna uppgiften att erövra massorna. Och det är inte förvånansvärt att vår kolossala efterblivenhet tvingat EKKI att vid den kapitalistiska stabiliseringens slut koncentrera kominternsektionernas uppmärksamhet på de första tre kongressernas beslut, vilka för de sig då utkristalliserande kommunistiska partierna mycket klart formulerade deras uppgifter beträffande kampen om massorna. Men betyder väl detta, kamrater, att vi jämför det nuvarande politiska läget och sektionernas tillstånd med första, andra eller, tredje kongressperioden? Betyder väl detta, att det mellan våra teser om den kapitalistiska stabiliseringens slut och de i dem nämnda uppgifterna om erövrandet av massorna uppstår en klyfta, i vilken den internationella revolutionära rörelsens breda perspektiv försvunnit, och att detta perspektiv uteslutande ersatts av den aktuella dagspolitiken? Den som tror, att vi genom att ställa frågan om kampen för massorna, om dess mobilisering och organisering samt deras stridsförberedelse till den avgörande kampen för proletariatets diktatur stryker frågan om det revolutionära perspektivet, gör ett svårt misstag. Ni förstår, att om vi efter våra talrika resolutioner från de sex världskongresserna och de elva plena ännu inte uppfyllt besluten från tre kongresser, så är det vår plikt att tala om detta för Kommunistiska Internationalens alla sektioner.

Men är kanske inte karaktäristiken av det nuvarande momentet som den kapitalistiska stabiliseringens slut det största revolutionära perspektiv som vi kan ge den kommunistiska rörelsen under de nuvarande förhållandena mellan klasstyrkorna. Just detta perspektiv betingar den nya uppställningen av frågan om den proletära diktaturen i den nu inträdande perioden. Vår propaganda och agitation för parollen om proletariatets diktatur kommer allt mer att övergå i en aktionsparoll för de breda massorna, vilka omkring sina dagskrav reser sig till kamp för upprättandet av proletariatets diktatur. De rent propagandistiska elementen kommer att i viss mån träda tillbaka. Vi måste också på annat sätt förhålla oss till övergångsperiodens paroller. I dag ställer vi nästan ingenstades upp dessa paroller, händelsernas utveckling kan i morgon i enskilda kapitalistiska länder ställa denna fråga. på dagordningen för de kommunistiska partierna. Särskilt aktuella kan exempelvis sådana paroller bli som konfiskering av livsmedelsförråden och de mest nödvändiga konsumtionsföremålen genom arbetarnas kamporgan för den nödlidande arbetslösa befolkningens försörjning eller besättandet av de av arbetarnas stoppade företagen och dessas igångsättande med arbetarnas egna krafter o. s. v. Då vi talar om det vid första påseendet anspråkslösaste och alldagligaste massarbetet, måste vi också förutse möjligheten av spontana utbrott av massrörelsen. Om vi under den delvisa kapitalistiska stabiliseringens period såg sådana rörelser som proteströrelsen mot Saccos och Vanzettis avrättning, som julidagarna i Wien och som den engelska generalstrejken, vilken under loppet av några dagar skakade det kapitalistiska

systemet i England, vad skall vi då säga nu, när den kapitalistiska världen inträder i den kapitalistiska stabiliseringens slutperiod?

Föreställ er, kamrater, hur den kapitalistiska världen skulle sett ut, om det i spetsen för den engelska generalstrejken hade stått ett verkligt kommunistiskt massparti i stället för det förrädiska generalrådet. Om vi skall tala om ett tomrum i det revolutionära perspektivet, så har vår svaga förbindelse med massorna faktiskt skapat ett tomrum mellan de enskilda mäktiga revolutionära rörelserna och deras blygsamma resultat. Och då vi vill fylla detta tomrum, säger man oss, att det revolutionära perspektivet hos oss försvinner, och man vill ersätta dessa senare med att Uteslutande inrikta sig på spontaniteten. Samtidigt vore vi naturligtvis mycket dåliga revolutionärer, om vi inte räknade med rörelsens revolutionära spontanitet. Det är mycket möjligt att många av våra sektioner måste kämpa om ledningen av sådana spontana rörelser, inte i ett sådant organisatoriskt och politiskt läge som står i överensstämmelse med våra önsknings, utan i ett sådant läge som historien kommer att ge. Teoretiskt talat är det inte uteslutet, att vi måste gå till erövrandet av arbetarklassens majoritet först i ett ögonblick av stora revolutionära utbrott, såsom i Spanien. Och då plenum skriver teser för de närmaste 1½ – 2 åren för den kapitalistiska stabiliseringens slut, så måste vi förutse alla möjligheter och i denna riktning orientera Kominterns alla sektioner.

7. Om socialdemokratin.

Den sista frågan är följande: Hurudant inflytande utövar den kapitalistiska stabiliseringens upphörande på socialdemokratin? Vilka förvandlingar undergår socialdemokratin på den nya etappen?

För att förstå dessa förvandlingar är det nödvändigt att få reda på, varmed socialdemokratin inflytande hittills upprätthållits. Socialdemokratins tunna skikt, vilket utvecklade sig under perioden för dess inväxande i den kapitalistiska staten och den kapitalistiska stabiliseringens skakningar på bekostnad av det omfångsrikare skiktet av stats-, municipal-, och korporationsbyråkrati. Den kapitalistiska stabiliseringens slut underminerar arbetararistokratins ekonomiska bas. De fascistiska rövarbanden, som sträcker sig efter kronans kaka, uttränger hela skikt av den socialdemokratiska byråkratin från deras goda platser.

Socialdemokratin har efter den kris, som framkallats av kriget och oktoberrevolutionen, stärkts och blivit den kapitalistiska stabiliseringens parti. Den kapitalistiska stabiliseringens slut underminerar denna grundval. Socialdemokratin spelade efter kriget 1914 pacifism, i det den omkring Nationernas förbund skapade illusioner och sökte bevisa, att kapitalismen under demokratin, kan säkerställa freden. Kriget i Fjärran Östern, krigshotet mellan Polen och Tyskland och krigshotet mot Sovjet-Unionen — hela det nuvarande för-krigstillståndet har berövat den detta verktyg, varmed den bedrog de för kriget fruktande massorna.

Socialdemokratin försvarade demokratin – men fascismen har också berövat den detta medel. Den stödde sig på sociala reformer — men kapitalismen har förintat också denna möjlighet. Den stödde sig på den skräck för omstörtningar, som ännu finns kvar hos arbetarklassens efterblivna, av småborgerlighet, smittade skikt. Men kapitalismen har inträtt i en period av de svåraste skakningar, vilka drar med sig miljoner människor och däribland även socialdemokratin.

Se där orsaker, vilka bestämmer socialdemokratins nuvarande förvandling. Man får inte föreställa sig varken dessa förvandlingar eller andra processer i det social-politiska systemet som något som försiggår rent mekaniskt, samtidigt och likformigt i internationell måttstock. I olika länder kommer dessa att försiggå olika, i överensstämmelse med skärpningen av krisen och klasskampen, med fascismens växt, massornas radikaliserings o. s. v. Men i huvudsak kan man hänföra dem till följande två typer: a) en del av socialdemokratin av typen MacDonald,

Thomas, Snowden, som öppet övergår, till kapitalismens och reaktionens läger; b) den andra delen, som kommer att ge efter för massornas tryck, i det söker hålla tillbaka deras övergång till kommunismen (de oavhängiga i England och gruppen Seidewitz-Rosenfeld). Socialdemokratins huvudtrupp med sina vänsterförgreningar, försöker ännu en gång behärska arbetarklassens radikaliseringsprocess, i det den ger ut en rad ytterst radikalt klingande paroller. Vi ser nu i de viktigaste kapitalistiska länderna 'formeringen av detta slags manövrer hos socialdemokratien. Detta är ett nytt drag i socialdemokratins utveckling, vilket är betingat av den kapitalistiska stabiliseringens slut.

Dessa manövrer kommer till uttryck i fyra huvudmoment.

Första manövern. Socialdemokratien, som under loppet av årtionden uppträtt som ett socialt reformparti, förklarar sig i dag som socialismens parti, och ställer naturligtvis som arbetarrörelsen slutmål — en demokratisk socialism, utan den proletära revolutionen och genomförd inom kapitalismens ram med hjälp av "nationaliseringsprogram". Med denna manöver söker socialdemokratien bringa förvirring i arbetarnas medvetande och på samma sätt som år 1918-19 bedra dem med socialiseringsprojekt. Och detta visar oss, kommunister nödvändigheten av att särskilt klart ställa frågan om makten, om proletariatets diktatur. Detta är nu huvudlänken i kampen mot socialdemokratien, vilken vi måste gripa tag i.

Våra paroller måste därför på den nuvarande etappen utmärka sig för särskild tydlighet och inte lämna något tvivel övrigt beträffande äktheten i deras innehåll. Socialdemokratien anammar redan nu formellt en hel rad av våra kampparoller, i det de berövar dem deras revolutionära innehåll., som exempelvis: arbetar- och bonderegering, ställvis parollen om proletariatets diktatur o. s. v. Otvivelt kommer den också att begagna sig av en sådan paroll som den proletära demokratin. Därför måste vår gamla kampparoll för proletariatets diktatur, maktparollen, särskilt klart ställas i kamp mot socialdemokratins demagogi kring socialismen.

Andra manövern. Socialdemokratien uppträder nu i spelad opposition gentemot den borgerliga staten. Om Wels förklarar, att den tyska socialdemokratien, då den behandlade denna fråga, drog slutsatsen, att kapitalismen överlevt sig själv och att socialismen ställts på dagordningen, så upplyser Vandervelde, att det inte mer finns någon återvändo till koalitionspolitiken. Genom denna demagogi kompliceras kampen mot socialfascismens vändning till en klasskampspolitik. Men detta kräver av vårt parti inte blott och bart agitation om de socialdemokratiska ledarnas förräderi utan ett sådant utnyttjande av stämningen bland de socialdemokratiska arbetarna som kunde föra till en faktisk aktion, under vars förlopp massan genom erfarenhet lär sig att till dess rätta värde uppskatta de socialdemokratiska ledarnas föregivna "opposition".

Men detta kan också ställa några kommunistiska partier inför frågan, hurvida inte i kraft härav och i kraft av fascismens tillväxt socialdemokratien upphör att vara bourgeoisins viktigaste sociala stöd. Om vi, kamrater, föreställde oss ett sådant paradoxalt tillstånd, att vi krossat socialdemokratien men att fascismen växt ännu mera, så vore vi naturligtvis tvungna att revidera vår gamla leninska tes om socialdemokratien som bourgeoisins viktigaste stöd. Men om detta inträffade exempelvis i Tyskland. så finnes där ingen fascism och inte heller någon kapitalism. Om det inom arbetarklassen inte finnes något socialdemokratiskt inflytande, skulle världen se annorlunda ut.

Man säger, att man inte kan anse socialdemokratien som bourgeoisins viktigaste stöd i Italien. Nå, men vem förde den italienska fascismen till makten? På vems axlar höjde den sig i Tyskland? Vem undergräver nu massornas motstånd mot den fascistiska terrorn i alla kapitalistiska länder? Att vara bourgeoisins viktigaste sociala stöd, det betyder att bromsa den enda revolutionära klassens kamp mot den borgerliga diktaturen i alla dess former.

Den andra frågan. Håller inte socialdemokratien tillbaka fascistiseringsprocessen i den kapitalistiska stabiliseringens slutperiod? Denna process kommer också i fortsättningen att fortgå på samma sätt, som den försiggick i de länder, där socialdemokratien inte direkt deltog i regeringen. Ett parti, som står på kapitalismens grund, kan heller inte ens under den kapitalistiska stabiliseringens slutperiod undgå att fascistiseras. Herr Blum deltog inte i koalitionsregeringen, men han försvarade, försvarar, och kommer att försvara kapitalismen lika bra som Noske och ännu bättre, klokare och smidigare. Socialdemokratiens fascistisering betyder att dess bestialitet gentemot arbetarklassens revolutionära avantgarde, de kommunistiska partierna, växer och att också dess hat mot Sovjet-Unionen växer. Och vem kan säga, att detta socialdemokratiens ursinniga hat mot den proletära revolutionens parti och mot Sovjet-Unionen avtagit under den sista tiden i den kapitalistiska stabiliseringens slutperiod?

Den tredje manövern. Socialdemokratien spelar ut idén om arbetarklassens enhet. Inför kapitalets ursinniga angrepp, reaktionens och fascismens växt, den börjande nya krigsperioden och ett hotande nytt världskrig känner massorna nödvändigheten av arbetarklassens enhet, en enhet som säkerställer framgången i dess befrielsekamp. Man kan förutse, att socialdemokratien tillgriper denna massornas paroll, berövar den dess revolutionära innehåll och förenar den med det allmänt sentimentala pratet om splittringens skadlighet, otålighetens skadlighet o. s. v. Vi kommunisterna måste ta initiativet till denna massrörelse i våra händer och på grund av fakta visa arbetarmassorna, vilka önskar en uppriktig klassenhet, vilken roll socialdemokratien spelat och spelar i arbetarklassens organisatoriska och politiska avvärjning inför klassfienden, och hur den systematiskt splittrar proletariatet för att underlätta bourgeoisins angrepp mot det. Vi måste genom exempel visa arbetarklassen, att endast kommunisterna försvarar arbetarklassens verkliga enhet på grundval av klasspolitiken och klasskampen.

Den fjärde manövern, slutligen, rör sig om socialdemokratiens demagogi i fråga om generalstrejken. Denna har vi berört redan i det föregående och behöver inte mera uppehålla oss därvid.

8. Slutsatser.

Jag sammanfattar alltså det sagda. Den kapitalistiska stabiliseringens upphörande, som är en beståndsdel i tredje perioden, utgör övergången till en ny följd av krig och revolutioner såsom det sociala och politiska uttrycket för det nya stadiet i kapitalismens allmänna kris. Den kapitalistiska stabiliseringens slut visar sig i redan pågående och annalkande nya krig, i utvecklingen av reaktion och fascism, i det revolutionära uppsvingets tillväxt överallt och den revolutionära krisens mognande i en rad kapitalistiska länder samt i förskjutningar i de ömsesidiga förbindelserna mellan den kapitalistiska världen och Sovjet-Unionen, den proletära världsrevolutionens bas. Till följd av den kapitalistiska stabiliseringens upphörande är det nödvändigt att göra en rad tillägg till våra taktiska riktlinjer i frågan om fascismen, kampen för arbetarklassens delkrav, övergångsparollerna, de politiska massstrejkerna, kampen för proletariatets diktatur och de kommunistiska partiernas uppgifter i förhållandet till socialdemokratien. Utan att ens en minut släppa det breda revolutionära perspektivet ur sikte och genom att hålla kurs på väldiga massrörelser måste de kommunistiska partierna koncentrera hela sin kraft på det bolsjevikiska massarbetet såsom ett villkor för erövrandet av arbetarklassens majoritet och för en framgångsrik kamp för den proletära diktaturen.

Vi måste likvidera de kommunistiska partiernas efterblivenhet i förhållande till de gynnsamma objektiva möjligheterna och inte förlita oss på att kapitalismens efterblivenhet lyckligtvis är ännu större än vår. Vi har stora möjligheter i det nuvarande läget, men det kräves också mycket av oss. Vi vet inte precis, under vilka förhållanden nästa plenum

kommer att sammanträda, men vi vet, att det kommer att sammanträda i en för bourgeoisin mera spänd situation än i dag. Har alla de närvarande gjort klart för sig detta, vet de, vilka krav detta ställer på de partier de representerar?

Ni har ordet kamrater!

Om det internationella läget och uppgifterna för Kommunistiska internationalens sektioner.

1. Den kapitalistiska stabiliseringens slut och uppsvinget i Sovjet-Unionen.

Skärpningen av kapitalismens allmänna kris försiggår på ett väldigt ryckartat sätt, som för denna kris till en ny grad. En rad av den senaste tidens viktigaste fakta 'karaktäriserar de grundläggande förändringar, som sker i världsläget:

1. I kraftförhållandet mellan den socialistiska och kapitalistiska världen har en väldig ryckvis förändring inträtt, i första hand till följd av ökningen av den specifika vikten av **Sovjet-Unionen**, som i ett gigantiskt tempo genomför sitt stora program av socialistisk industrialisering, kollektivisering och kulturrevolution. Landet har slutgiltigt befast sig i socialismens positioner; andra femårsplanen viserar den slutgiltiga likvideringen av klasserna, förvandlingen av hela den arbetande befolkningen i landet till medvetna och aktiva uppbyggare av det klasslösa, socialistiska samhället. Genom det socialistiska uppbyggets framgångar säkras Sovjetlandets ekonomiska självständighet gentemot den kapitalistiska världen alltmer och mer. Dess internationella makt, dess revolutionerande verkan på de arbetande och utsugna i alla länder, dess betydelse som basis för den socialistiska världsrevolutionen har stigit.

2. Samtidigt fortsätter i den kapitalistiska världen:

a) **skärpningen av den ekonomiska krisen**; minskningen av produktionen har nått en sådan utsträckning, att mer än hälften av hela arbetarklassen drabbats av fullständig arbetslöshet eller korttidsarbete. Frånhandlandet av ägodelar och utarmningen av bondeklassen har antagit en utsträckning som aldrig förr.

b) **det revolutionära uppsvingets stegring**, såväl i de imperialistiska länderna som i kolonialländerna (stormiga, hårdnackade strejker, revolutionära demonstrationer, förbittrade sammanstötningar mellan arbetare samt polis och fascister, bondemassornas kampaktioner o. s. v.); skärpning av kolonialfolkens kamp mot imperialisterna;

c) **den fortsatta skärpningen av motsättningarna mellan de imperialistiska staterna** (handelskrig, imperialisternas påskyndade kapprustning, skakning av Versailles-systemet, Japans krig mot Kina, akut tillspetsning av förhållandena mellan Japan och USA, mellan England och USA, mellan Italien och Frankrike o. s. v.);

d) förstärkandet av förberedelsen för det kontrarevolutionära kriget mot Sovjet-Unionen.

3. Monopolkapitalets herravälde, som nu underordnat sig nästan hela ekonomin i det kapitalistiska samhället, försvarar med hänsyn till kapitalismens allmänna kris i högsta grad övervinnandet av den ekonomiska krisen på den för kapitalismen i den fria konkurrensens period vanliga vägen. Ju mera det lyckas finansoligarkins spetsar att roffa åt sig en hos sig mer minskad profitmängd på andras 'bekostnad, att utplundra de arbetande, ju högre de av dem upprättade tullskrankorna blir, desto mer krymper in- och utrikesmarknaden samman desto mer fördjupas krisen. Därav följer emellertid ingalunda slutsatsen om ett automatiskt sammanbrott av kapitalismen, därav följer tvärtom oundvikligheten av ytterligare stegring av det revolutionära uppsvinget ävensom fortsatt skärpning av alla grundläggande motsättningar,

vilka borgarklassen stöter på, på sin väg till våldsamt lösning, såväl inom landet som också på den internationella arenan.

4. Alla dessa fakta tillsammans, vilka helt och fullt bekräftar riktigheten av den i 10:de och 11:te EKKI-plenums beslut gjorda värderingen av utvecklingstendenserna, uppvisar en bestämd omsvängning, i förloppet av kapitalismens allmänna kris en egenartad uppskrivning av de antagonistiska krafterna, som på sina ställen försiggår stormigt, på andra ställen långsammare.

På vissa, utomordentligt viktiga knutpunkter löser sig de antagonistiska krafterna redan till sammanstötning. Slutet på kapitalismens relativa stabilisering har inträtt. Men det består ännu ingen omedelbar, revolutionär situation i de viktigaste och avgörande kapitalistiska länderna. I nuvarande ögonblick försiggår just **övergången** till ett nytt omlopp av stora sammanstötningar mellan klasserna och staterna, till ett nytt omlopp av revolutioner och krig.

Denna övergång, som i de internationella förhållandena särskilt påskyndas genom Japans och Frankrikes militära aggressivitet, försiggår i de olika länderna i form av en olikmässig process. I Spanien är revolution. I Kina — en revolutionär situation; på ett betydande territorium — seger för Sovjetrevolutionen. I Tyskland — en utomordentlig skärpning av klassmotsättningarna: å ena sidan fascismens tillväxt, å andra sidan den revolutionära masskampens tillväxt, påskyndad stegring av den revolutionära krisens förutsättningar. Några andra länder kommer antingen helt nära den revolutionära krisen (Polen) eller kan inom den allra närmaste tiden, som resultat av den yttersta skärpning av de inre och yttre motsättningarna komma i en revolutionär krissituation (Japan). I Indien och Latin-Amerikas länder fördröjer sig den revolutionära krisens utveckling, i första hand på grund av proletariats svaga organisationsgrad och de kommunistiska partiernas omognad. I alla kapitalistiska länder växer den proletära världsrevolutionens krafter oupphörligt, men i sådana världskapitalismens viktigaste länder som Amerikas Förenta Stater, England och Frankrike, blir den revolutionära rörelsens uppsving, fastän det utvecklats vidare, för närvarande ännu långt efter den höga anspänningen av hela den internationella situationen.

II. Fara för ett nytt världskrig. Japans krig mot Kina. Den nya fasen i förberedelsen för interventionen mot Sovjet-Unionen.

1. Imperialisternas förbittrade kamp om marknaderna och kolonierna, tullkrigen och kapprustningen har redan lett till, att ett nytt imperialistiskt världskrig blivit till en omedelbar fara. Den franska imperialismen, som utvecklar en feberaktig aktivitet i kampen för sin hegemoni på den europeiska kontinenten, strävar efter att befästa de gamla militär-politiska förbunden och skapa nya (Donaufederationen), varvid den stöter på motstånd från Tyskland, Amerikas Förenta Stater och Italien. Tyskland kräver för sin del anseende som fullt berättigad, imperialistisk stat (upphävande av reparationsbetalningarna, rustningsjämlighet samt revision av ostgränserna), medan Polen förbereder sig för annexion av Danzig och Ostpreussen. Så är Tyskland ett av de viktigaste centra för de skarpaste och mest spända internationella, imperialistiska konflikterna.

2. Japans ockupation av Mandsjuriet och det japanska överfallet på Sjanghaj sprängde den hittillsvarande överenskommelsen mellan Förenta Staterna, Japan och England om upprättandet av inflytelse-sfärer i Kina. Den japanska imperialismen förvandlar, i förbund med Frankrike och med faktisk understöd från England, Mandsjuriet till sin koloni och ställer frågan om den beväpnade kampen för Kinas uppdelning och intervention mot Sovjet-Unionen på dagordningen. Nationernas Förbund har på Frankrikes och Englands order ställt sig på Japans sida. Förenta Staterna, som fullföljer sina egna imperialistiska mål i Fjärran Östern,

hotar öppet med ny kapprustning. Hela komplexet av motsättningar i Stilla Oceanen är huvudhärden för det nya imperialistiska världskriget.

3. **I syfte att förbereda det kontrarevolutionära kriget mot Sovjet-Unionen** försiggår, under täckmanteln av fredsförklaringar från Nationernas Förbund och II Internationalen, Japans upprustning genom Europas och Nordamerikas Förenta Staters imperialister, koncentrerings av den japanska armén Mansjuriet, formeringen och beväpningen av vitgardistiska trupper i Fjärran Östern, ävensom organiseringen av en expeditionsarmé i Frankrike, det feberaktiga förberedandet av arméer i Polen, Rumänien, Lettland, Estland och Finland, befästandet och aktiviseringen av de fascistiska elitformationerna, oupphörliga provokationer o. s. v. Endast den fasta fredspolitik, som genomföres av Sovjet-Unionen, borgarklassens fruktan för det imperialistiska krigets omvandling i klasskrig, för perspektiven av kolonialuppror, fördröjer ännu för tillfället inledningen i krig och intervention.

I denna situation av det omedelbart anryckande, och särskilt genom fascismen påskyndade, brottsliga kriget, måste de kommunistiska partierna mot socialdemokratins abstrakta och hycklande pacifistiska förklaringar ställa den verkliga kampen mot krigsförberedelserna. Kommunistiska Internationals Exekutivkommitté (KIEK) förpliktar alla kommunistiska partier att med särskild seghet och energi genomföra Kominterns beslut ifråga om bekämpandet av det imperialistiska kriget och interventionen.

III. Borgarklassens diktatur, nationalism, fascism och socialfascism.

1. Borgarklassens diktatur ändrar sig konsekvent i riktning mot en ytterligare skärpning av den politiska reaktionen och fascistisering av staten, och uppenbarar därmed samtidigt en avsmalning av det borgerliga herraväldets basis ävensom uppkomsten av sprickor och splittringsföreteelser i densamma. Tvistigheterna i borgarklassens läger antar inte sällan formen av splittring i läger som ömsesidigt bekämpar varandra (Tyskland, Finland, Jugoslavien), i enstaka fall mord på borgerliga statsmän (Japan). I regel blir det ständigt svårare för borgarklassen att bilägga de konflikter som uppstår i dess led.

I de flesta kapitalistiska länder organiserar storbourgeoisin fascistiska klasskrigstrupper, upphöjer till system den politiska banditismen, den vita terrorn, tortyren av politiska fångar, provokationer, förfalskningar, nedskjutning av strejkande och demonstranter, upplösning och sönderslagning av arbetarorganisationer. Därvid avstår emellertid borgarklassen på intet sätt från utnyttjandet av parlamentet och de socialdemokratiska partiernas tjänster för att lura massorna.

I Tyskland upprättades genom Papen-Schleicher-regeringen, under skärpning av de yttre motsättningarna och en utomordentlig anspänning av de inre klassförhållandena, med hjälp av riksvärnet, ”Stahlhelm”, och nationalsocialisterna, en av den fascistiska diktaturens former, för vilken socialdemokratin och centrum banat vägen. Den fortsatta utvecklingen eller sönderfallandet av denna diktatur är avhängig av arbetarklassens revolutionära kamp mot fascismen i alla dess former.

I de länder, där den fascistiska diktaturen upprättades innan den ekonomiska världskrisen började, gör sig processer av fascismens sönderfallande under inflytande av massornas tilltagande revolutionära uppsving märkbara (Polen, Jugoslavien, Italien).

2. De genom den nuvarande ekonomiska världskrisen framkallade förstörelserna, sönderingen i världskapitalismens ekonomiska förhållanden och tillspetsningen av kampen om avsättningsmarknaderna befrämjar en tygellös **nationalism** och **chauvinism** bland de härskande nationerna. I Tyskland uppstod vågen av chauvinistiska stämningar och lidelser ur det uppmagasinerade hatet mot de förtryckande och rovaktiga betingelserna i Versaillesfreden

samt ur en vanmäktig revanchvilja i förening med fruktan för perspektiven av fortsatt nedgång och sammanbrott för den tyska kapitalismen. I Frankrike uppträder chauvinismen under parollen gränssäkerhet, i England under masken av teorin om ”imperiets enhet”, i Japan under mask av parollen om panasiatismen, i Italien under masken av överbefolkning o. s. v. Det gäller att överallt utveckla en seg kamp mot chauvinismens farliga ideologi, en kamp för internationalismen under hänsynstagande till den egenartade karaktären och de särskilda formerna av chauvinismen i varje enskilt land.

3. **Fascismen** samt **socialfascismen** (socialdemokratin) inträder för upprätthållandet och befastandet av kapitalismen, den borgerliga diktaturen, men de drar därav olika, taktiska slutsatser. Eftersom den härskande borgarklassens läge i varje land för närvarande är ytterst fullt av motsättningar och tvingar dem att kryssa mellan en kurs av beslutsamt utvecklande av kampen mot sina yttre och inre fiender och en försiktigare kurs, återspeglas också denna motsättningsfulla karaktär i olikheten i fascismens och socialfascismens hållning. Socialfascisterna föredrar en mera modererad och ”lagenlig” användning av det borgerliga klassvåldet, emedan de är emot inskränkningen av den borgerliga diktaturens basis; de går in för dess ”demokratiska” maskering och upprätthållande av företrädesvis dess parlamentariska former vars frånvaro försvårar för dem att fylla sin speciella funktion att **bedraga arbetarmassorna**. Samtidigt utför socialfascisterna, i det de avhåller arbetarna från revolutionära aktioner mot kapitaloffensiven och den växande fascismen, den betäckning, i vars skydd fascisterna har möjlighet att organisera sina krafter och bana vägen fri för den fascistiska diktaturen.

4. I den utesträckning det försiggår en viss anpassning av monopolkapitalismens ekonomiska politik till de särskilda betingelserna och svårigheterna i den ekonomiska krisen, försiggår också en **socialdemokratins ideologiska anpassning** till behoven i denna finansoligarkins krispolitik. De socialdemokratiska ledarna plockar på nytt fram i dagsljuset sina föråldrade paroller om **förstatligande** av enstaka industrigrenar. I verkligheten tilltager inte i de kapitalistiska länderna förstatligandet av de privata företagen; tvärtom sker en utlämning av stats- och kommunalföretag åt privatkapitalet. Där det förekommer statligt ingripande upprättas icke genom de statliga subventionerna och övriga regeringsåtgärderna en statlig kontroll över privatmonopolen utan en omedelbar kontroll från privatmonopolisterna över staten. II Internationalens ledare inte bara döljer denna finansoligarkins politik utan understödjer den direkt i ”socialismens” namn och skapar nya teorier för dess motivering. De utarbetar t. o. m. ärkereaktionära utkast till tvångsarbetsplaner åt borgarklassen och döljer dem med kvacksalvarplaner om upprättandet av socialismen i kapitalismen.

5. Socialfascisternas massinflytande har gått tillbaka i nästan alla länder, men desto starkare och mångsidigare gestaltar sig de manövrer, som genom dem kommit till användning (ledning av strejker för att strypa dem, i enstaka fall utropande av demonstrativa generalstrejker, skenkamp mot fascismen, för freden, för försvar av Sovjet-Unionen o. s. v.) En särskild iver i dessa manövrer lägger de ”vänster”-socialdemokratiska grupperna i dagen, samtidigt som de utvecklar en rasande hets mot de kommunistiska partierna och Sovjet-Unionen. Endast om kommunisterna tar med i räkningen de mångsidiga formerna av socialfascisternas manöverpolitik i all dess konkreta utformning förmår de verkligen avslöja och isolera dem. Endast om huvudslaget riktas mot socialdemokratin – detta borgarklassens sociala huvudstöd – kan man med framgång slå och slå sönder proletariats huvudklassfiende – borgarklassen. Och endast om kommunisterna strängt skiljer mellan de socialdemokratiska ledarna och de socialdemokratiska arbetarna, kan de genom den revolutionära enhetsfronten underifrån riva ned de murar som ofta skiljer dem från de socialdemokratiska arbetarna.

IV. Det revolutionära uppsvingets utveckling och förberedandet av kampen för proletariats diktatur.

1. Sedan 11:te KIEK-plenum gör sig det revolutionära uppsvingets stigning särskilt gällande i följande länder: I **Kina** — massuppsving i den antiimperialistiska kampen, Sovjetrörelsens utveckling, stora framgångar för den hjältemodiga kinesiska Röda Armén. I **Spanien** — stormande uppsving i massrörelsen med tendens till utveckling till det väpnade folkupproret. I Polen — en våg av masstrejker, böndernas talrika kampaktioner, uppstigandet av en ny våg av nationalrevolutionär rörelse i gränsområdena. I **Tyskland** — ökning av kommunistiska partiets massinflytande, socialdemokratiska arbetares övergång trots ledarna, till motståndskamp mot de fascistiska bandens terror. I **England** — strejken bland matroserna i krigsflottan, stormiga demonstrationer från arbetarnas sida på hösten 1931, strejkrörelsen i Lancashire. I **Tjeckoslovakien** — gruvarbetarnas generalstrejk i Nordböhmen; arbetarnas och böndernas revolutionära rörelse i Karpato-Ukraina. I **Frankrike** — stora strejker i norra delen, ointetgörande av de militära luftflottmanövrerna. I **Amerikas Förenta Stater** - stora arbetarstrejker, arbetslöshetsaktioner, krigsveteranernas marsch till Washington, farmarnas kampbeslutsamma aktioner. Stor internationell betydelse vinner generalstrejken i **Belgien**. I de flesta kapitalistiska änderna ledsagas strejkstriderna av häftiga sammanstötningar med polisen och strejkbrytarbanden. I **Japan** — arbetarnas, böndernas, soldaternas och studenternas kampaktioner, som genombryter militär- och polisterrorns ram. I **Indien** — den revolutionära jäsningens spridning i städerna och på landsbygden, förbittrade masstrejker. I en hel rad länder förbindes proletariats kamp med bondeklassens revolutionära masstrider.

De kommunistiska partierna har befästs under den gångna perioden. I Tyskland — stora framgångar för partiet i anledning av de senaste riksdagsvalen, utvecklingen av den av partiet ledda antifascistiska kampen på grundval av enhetsfronten underifrån. Massinflytandet för de kommunistiska partierna i Kina, Polen och Bulgarien har vuxit. I Frankrike, trots betydande förluster för kommunistiska partiet vid parlamentsvalen och siffermässig försvagning av den unitära fackföreningsfederationen — betydande uppsving i den revolutionära antikrigsrörelsen; i en rad länder försiggår utvecklingen i de olika områdena olikmässigt (Tjeckoslovakien, Spanien, Finland). Trots svagheter i de kommunistiska partiernas massinflytande i en hel rad länder har kommunisterna i hela den kapitalistiska världen i talrika strider och prövningar, under den skoningslösa terrorns betingelser, visat sig som proletariats modiga och verkligt revolutionära förkämpar.

3. Slutet på den kapitalistiska stabiliseringen, den raska stegringen av förutsättningarna för den revolutionära krisen i en rad kapitalistiska länder ävensom hela den nya internationella situationen ställer för de kommunistiska partierna med all skärpa frågan om fyllandet av de nuvarande grunduppgifterna: Förberedandet av arbetarklassen och de utsugna massorna i den ekonomiska och politiska kampens process för de förestående striderna om makten... Just emedan fristerna till den revolutionära krisens mognad är kort uppmätta, gäller det, utan att ens förlora ett ögonblick, att **förstärka** och **påskynda** det bolsjevistiska massarbetet för erövring av arbetarklassens majoritet, för höjande av arbetarmassornas revolutionära aktivitet. Den revolutionära rörelsens motståndare har ännu inte förlorat understödet från en väldig del av de organiserade och oorganiserade arbetarna; denna omständighet, som ger dem möjlighet att hämma proletariats revolutionering, utgör huvudfaran utifrån ståndpunkten att förbereda dess seger. Därav följer nödvändigheten att säkra det faktiska uppfyllandet av den av 10:de och 11:e KIEK-plenum i förgrunden ryckta uppgiften att erövra arbetarklassens majoritet.

4. Det framgångsrika fyllandet av dessa uppgifter kräver att det skapas, vidgas och befästs en **ständig, levande förbindelse** från varje kommunistiskt parti med arbetarnas **majoritet** överallt, där det finns arbetarmassor. För den skull är det framför allt nödvändigt: a) att

verkligen åstadkomma ett bolsjevistiskt arbete bland de icke-kommunistiska arbetarmassorna i fabrikena, inom de reformistiska och övriga fackföreningarna, ävensom bland de arbetslösa, att systematiskt avslöja de socialdemokratiska och reformistiska ledarnas förräderi, att återerövra de arbetare, som råkat under fascismens inflytande: b) försvar av arbetarnas dagsintressen och förmåga att reagera på varje angrepp från klassfienden, i det man i varje fall uppställer de **konkreta paroller**, som verkligen kan mobilisera massorna till kamp: systematiskt genomförande av **enhetsfronten underifrån**, skapande av arbetarklassens förbund med småbönderna, indragande av de anställda och utsugna massorna bland småborgarna i städerna till kamp under proletariats ledning c) **befästandet av kommunistiska partiet självt** på grundval av utbildning av kadrer, som är intimt förenade med massorna och åtnjuter deras förtroende.

Det är nödvändigt att i våra partiers praxis utplåna en rad ständigt förekommande svagheter och fel, som hämmar utvecklingen av deras massarbete. De huvudsakliga bristerna och felen av detta slag är: Våra flesta partifunktionärers bristande kontakt med de reformistiska och andra icke-kommunistiska arbetare, det faktiska motståndet mot arbetet i de reformistiska fackföreningarna; det abstrakta och schablonmässiga i agitationen, pressen och framförallt i parollerna; oförmågan att praktiskt försvara arbetarnas brännande dagsintressen, ävensom att utnyttja de aktuella anledningar, som speciellt berör arbetarna, för organisering av verkligt breda massaktioner under användande av olika, varje situation motsvarande kampformer; å ena sidan bristen på djärv användning av den proletära demokratins former och metoder för skapande av enhetsfronten underifrån, å andra sidan ett opportunistiskt döljande av de principiella meningsskiljaktigheterna vid användandet av enhetsfronttaktiken; oförmågan att riktigt kombinera kampen mot arbetsköparna, statsmakten och fascisterna med kampen för lösslitandet av arbetarna från borgarklassens socialfascistiska agents inflytande; brister och fel i strejktaktiken och strategin; oförmågan att utveckla rörelsen bland breda massor från förhållandevis elementära aktioner till högre kampformer, utvidgade ekonomiska och politiska strejker och andra revolutionära aktioner av största utsträckning.

6. 12:te plenum betonar vikten och den ofördröjligen nödvändigheten att övervinna bristerna och felen i de kommunistiska partiernas praxis. Det är nödvändigt att beslutsamt bryta med å ena sidan den högeropportunistiska "svanspolitiken", som inte sällan yttrar sig i kapitulationsstämningar, i misstron på möjligheten av de reformistiska arbetarmassornas revolutionering, å andra sidan den "vänster"-opportunistiska subjektivismen, som vill ersätta det nödvändiga, svåra arbetet för bolsjevistisk fostran och mobilisering av massorna med tomma fraser om utlösning av revolutionära strider, i stället för att verkligen utveckla dessa strider genom organisering och erövring av ledningen av arbetarnas och böndernas dagliga kamp. Den riktiga bolsjevistiska masspolitiken förverkligas i oförsonlig kamp mot högeropportunistismen såsom huvudfaran och mot "vänster"-avvikelserna från Kominterns linje.

Den nuvarande situationen är fylld av plötsliga explosioner och häftiga vändningar. Detta förpliktar varje kommunistiskt parti att vara berett för att vid ett raskt inträdande av revolutionära händelser raskt växla formerna och metoderna i kampen och i händelse av en otillräcklig förbindelse med massorna under loppet av själva kampen skapa och stärka förbindelsen med arbetarnas majoritet.

V. KI-sektionernas närmaste uppgifter.

1. För närmande är den allmänna uppgiften för Komintern och dess sektioner i alla kapitalistiska länder den konkreta kampen: **1. mot kapitaloffensiven, 2. mot fascismen och reaktionen 3. mot det anryckande imperialistiska kriget och interventionen mot Sovjet-Unionen!**

Det riktiga genomförandet av denna kamp mot borgarklassens offensiv är på det intimaste förknippat med **erövringen av arbetarklassens majoritet**, med undergrävningen och sönderslagningen av **socialdemokratins** massinflytande. Den länk, som de kommunistiska partierna måste fatta som utgångspunkt för lösningen av denna uppgift är kampen förr de breda massornas ekonomiska och politiska dagsintressen, mot det växande eländet, mot rättslöshet, våld och terror. Detta är särskilt viktigt under förhållandena av den kapitalistiska stabiliseringens slut, den skarpa sammanträngningen av den materiella basen för reformismen och socialdemokratins cyniska förräderi av arbetarintressena, eftersom kampen för massornas elementära behov bringar dessa till sammanstötning med de omedelbara grundvalarna för kapitalismens existens. Endast baserade på kampen för massornas dagsintressen kommer de kommunistiska partierna att vara i stånd att hävda och befästa arbetarklassens positioner och föra dem fram till ständigt högre kampformer. Då motsvarande betingelser är för handen utgör förberedandet och genomförandet av massstrejken en av de viktigaste, närmaste länkarna i proletariats kamp. Det är nödvändigt att bedriva en systematisk propaganda för proletariats diktatur och att popularisera **Sovjet-Unionen**, där proletariats framgångsrikt uppbygger det klasslösa socialistiska samhället.

2. Till de särskilda uppgifterna för de viktigaste kommunistiska partierna hör följande:

Tysklands KP: Mobilisering av de arbetandes miljonmassor till försvar av sina livsintressen mot utplundringen genom monopolkapitalet, mot fascismen, mot nödförordningarna, mot nationalismen och chauvinismen, samt framförandet av massorna genom utlösning av ekonomiska och politiska strejker, genom demonstrationer, till ... generalstrejken; erövring av de utslagsgivande socialdemokratiska massorna, energisk utplåning av svagheter i fackföreningsarbetet. De huvudparoller, som TKP måste ställa emot den fascistiska diktaturens paroll ("Tredje riket") samt mot det socialdemokratiska partiets paroll ("Andra republiken") är parollen om "**arbetar- och bonderepublik**", d. v. s. det "Socialistiska Sovjet-Tysklands" paroll, som också borgar för möjligheten av en frivillig anslutning från det österrikiska folket och andra tyska områden.

Frankrikes KP: Vändning till försvar av arbetar- och bondemassornas dagsintressen (mot lönedepressning, för socialförsäkring, för omedelbart arbetslöshetsunderstöd, mot skattetrycket o. s. v.) genom anknytning av detta försvar till kampen mot Versailles, mot Elsas-Lothringens och koloniernas undertryckande och mot den franska imperialismens krigspolitik. Omorienterande partiet, de unitära fackföreningarna och kommunistiska ungdomsförbundet i denna riktning, genom segt massarbete övervinnande sina unga kadrs sekterism, omfostrande dem på grundval av en bred valbarhet och de undre massornas förtroende, måste partiet tåligt och outtröttligt kämpa för att befria de syndikalistiska och socialistiska arbetarna från de reformistiska, parlamentariska och pacifistiska illusionerna.

Polens KP: Utvidgning av de ekonomiska och politiska strejkernas front; förintande av Polens socialdemokratiska partis massinflytande; ledning av bondeaktioner i hela Polen; övervinnande av partiets svagheter i storindustrin, bland järnvägsmännen, i armén. Då motsvarande betingelser är för handen måste partiet gripa initiativet till genomförandet av generalstrejken. Mobilisering av bredaste massor i stad och på land mot anti-Sovjetkrigets brottliga politik. Seg ideologisk kamp mot de polska arbetarnas, böndernas och småborgarnas nationalistiska fördomar.

Tjeckoslovakiens KP: Vidare utveckling av de ekonomiska och politiska striderna på grundval av enhetsfronten underifrån sammanknytande denna kamp med avslöjandet av den tjeckoslovakiska regeringens roll som hantlangare åt den franska imperialismen. Förstärkning av kampen mot socialdemokratien, systematiskt övervinnande av alla tendenser-till passivitet och svanspolitik. Erövring av stridernas ledning och organisatorisk förankring av det under

stridernas lopp erövrade massinflytandet för kommunistiska partiet och de röda fackföreningarna.

Italiens KP måste genom utlösning av masskampen mot den fascistiska diktaturen, på grundval av försvaret av de arbetandes dagsintressen, träda ut ur den djupa illegaliteten, i det det utnyttjar de fascistiska mötena, utan tillåtelse organiserar fabriksmoten, tränger in i de fascistiska fackföreningarna, bildnings- och kooperativa organisationerna, förbereder och genomför strejker och demonstrationer; partiet måste med alla krafter förstärka det illegala massarbetet.

Spaniens KP måste, hållande kursen på proletarietets och böndernas diktatur i sovjeternas form, skapa organisatoriska stödpunkter för de arbetandes massrörelse i form av driftsråd, arbetslöshetsutskott, bondkommittéer, valda soldatutskott, i det det övervinner den sekteristiska inkapplingen och de anarkistiska arbetsvanorna.

Englands KP: Beslutsamt genomförande av vändningen till arbete i de reformistiska fackföreningarna och på arbetsplatserna genom mobilisering av arbetarmassorna på grundval av enhetsfronten underifrån till kamp: 1) mot borgarklassens nya offensiv mot lönerna och arbetslöshetsunderstöden; 2) mot regeringspolitikens understöd och befrämjande av den japanska och franska imperialismens sovjetfientliga aggressivitet; 3) för de brittiska koloniernas och Irlands oavhängighet.

Förenta Staternas KP måste mobilisera massorna, idet det i förgrunden ställer kampen: 1) för socialförsäkringen, mot lönedepressning, för omedelbart arbetslöshetsunderstöd; 2) hjälp åt farmarna, som går mot ruin; 3) för negrernas likaberättigande och den "svarta zonens" självbestämmanderätt" 4) för det kinesiska folkets och Sovjet-Unionens försvar. Det är nödvändigt att i handling omsätta beslutet om vändning i arbetet i partiet och Ligan för fackföreningsenhet.

Japans KP har uppgiften att gestalta sin kamp mot krig och ockupation av Kinas områden till en arbetarnas och böndernas verkliga massrörelse och på det intimaste sammanknyta den med kampen för massornas brännande dagsbehov. Det är nödvändigt att organisera arbetar- och bondeutskott för självförsvar ävensom gemensamma aktioner från en rad byar mot tvångsindrivningar av böndernas avgifter, mot fördrivningen av arrendatorerna från deras jordlappar; massorna skall upplysas om nödvändigheten av den revolutionära kampen för godsägarjordens konfiskering utan ersättning till förmån för bönderna.

Kinas KP: 1) Mobilisering av massorna under parollen om den nationalrevolutionära kampen mot de japanska och övriga imperialisterna för Kinas oavhängighet och enande; 2) utveckling och förening av sovjetområdena, förstärkning av Röda Armén; 3) kamp för Kuomintang-maktens störtande; 4) avgörande kurs på de röda fackföreningarnas omvandling till massorganisationer och erövring av de i Kuomintang-fackföreningarna organiserade arbetarna; 5) utveckling av partisanrörelsen, varvid i Mansjuriet uppställs parollen om skapande av bondekommittéer, skattevägran och bojkott av regeringsförordningarna, konfiskation av imperialistagenternas förmögenheter, organisering av en vald folkmakt; 6) popularisering av sovjetområdenas tillkämpade vinningar och av parollen om det broderliga förbundet mellan Kinas arbetare och bönder samt Sovjet-Unionen.

Indiens KP: Politiskt och organisatoriskt befästande av kommunistiska partiet, fostran av bolsjevistiska kadrer, seg kamp i de reformistiska fackföreningarna, utveckling av en bred, antiimperialistisk front, massornas befrielse från nationalkongressens inflytande; agitatoriskt och organisatoriskt vittgående understöd åt bonderörelsen, för vägran att betala skatter, arrenden och skulder; popularisering av agrarrevolutionens huvudparoller och uppgifter.

3. **På det organisatoriska området** är de viktigaste uppgifterna för KI:s sektioner följande:

a) Ett omsorgsfullt, konspirativt skyddande av de kommunistiska cellerna på arbetsplatserna i förening med ett uppoffrande och djärvt massarbete...; b)...; c) beslutsam kamp mot provokationen i alla dess företeelseformer; d) i rätt tid tillgripande av åtgärder, som då det är nödvändigt säkrar partiernas övergång till illegaliteten; e) förvandling av tidningarna till verkliga massorgan, som tar upp samtliga frågor, som rör de breda massorna, på ett enkelt, för arbetarna förståeligt språk; f) på området för ledning av samtliga grenar av partiarbetet måste arbetas på ett beslutsamt avlägsnande av **ultracentralismen**, enbart kommenderande, ansvällning av den centrala apparaten, partiets lokala och underinstansers blottande på krafter.

Kommunistiska Internationalens Exekutivkommitté fasthåller vid kommunistiska ungdomsförbundets (KUF) omvandling till en verklig massorganisation, och förpliktar alla kommunistiska partier att säkra en förbättring av det politiska massarbetet bland ungdomen ävensom en förstärkning av partiledningen i KUF:s arbete. På samma sätt håller Komintern på idrottsföreningarnas och Röda Hjälpens omvandling till verkliga massorganisationer. Det måste bestämt göras slut på underskattningen av arbetet bland de proletära kvinnomassorna; detta arbete måste betraktas som en särskilt viktig uppgift i nuvarande tid. Det är nödvändigt att bedriva mobilisering av arbeterskorna på grundval av kvinnodelegerademöten och betrakta detta arbete som ett arbete för hela partiet. Vad det gäller fostran av de nyvärvade partimedlemmarna och de nya **kadrenna**, kräves genomförandet av såväl partibildningsskolor som indragandet av dessa partimedlemmar i det dagliga, revolutionära arbetet bland de bredaste massorna.

Inre partidemokrati, bolsjevistisk självkritik, diskussion av de viktigaste, politiska frågorna i de undre partiorganisationerna, konkret ledning av deras arbete, måste bli till grundval för hela partiverksamheten. Detta är samtidigt förutsättningen för införandet och befästandet av en järnhård bolsjevistisk disciplin i partilederna.

Oförsonlig kamp mot alla vanställningar av marxismen-leninismen, för renhet i partiteorin i överensstämmelse med de i kamrat Stalins brev innehållna anvisningarna, propagering av kommunismens, den proletära diktaturens och sovjetmaktens principer.

Krisen har skakat det kapitalistiska systemet i dess grundvalar. I Sovjet-Unionen vinner socialismen världshistoriska segrar. Den socialistiska revolutionens krafter växer och är i stigande i hela världen, men samtidigt genomför den internationella kontrarevolutionen en offensiv, som blir allt häftigare och häftigare. De imperialistiska regeringarna är beredda att slunga folken i det brottsligaste av alla brottsliga rovkrig.

På denna världsbourgeoisins utmaning måste KI:s sektioner svara genom beslutsam vittgående förstärkning av sitt bolsjevistiska arbete. De måste påskynda revolutioneringen av de breda massorna, utlösa och leda de arbetandes klasstrider på grundval av enhetsfronten underifrån, föra arbetarklassen till den politiska massstrejken, erövra arbetarklassens majoritet och länka hela rörelsen från de utsugna klasserna och undertryckta folken i den socialistiska världsrevolutionens bana.

Lärdomarna av de ekonomiska strejkerna och de arbetslösas kamp.

1. Det revolutionära uppsvingets tillväxt, karaktären i strejkstriderna och de arbetslösas kamp.

Det revolutionära **uppsvingets tillväxt** tar sig uttryck, vad det gäller proletariatets ekonomiska kamp, i utvecklingen av **mass-strejk**rörelser (Spanien, Kina, Polen, Tjeckoslovakien,

Japan, Frankrike, Belgien, Bulgarien, England, Indien, USA m. fl.), i indragandet av **nya grupper** av proletariatet i den ekonomiska kampen i länder där krisen börjat senare (gruvarbetarna i Borinage, Belgien, arbetare i pappersindustrin i Ådalen, Sverige, montörerna i Zürich, Schweiz), i den raska förvandlingen av mindre ekonomiska rörelser till ekonomiska och politiska masstrejker (Brüx, Borinage m. fl.), i ökningen av de kommunistiska partiernas och den revolutionära fackföreningsrörelsens betydelse i strejkstriderna och de arbetslösas kamp, i uppträdandet av en **arbetaraktiv**, som hjältemodigt leder kampen mot kapitalets offensiv över den reformistiska fackföreningsbyråkratins huvud och mot densamma.

Det har dock **inte** lyckats det kommunistiska avantgardet och den revolutionära fackföreningsrörelsen att sedan Komintern-Exekutivens 11:te plenum mobilisera arbetarklassens majoritet till kamp mot kapitalets oavbrutna angrepp. Orsakerna till den otillräckliga utvecklingen av proletariatets ekonomiska strider består huvudsakligen i det hittills ännu otillräckliga genomförandet av kursen på självständig ledning av de ekonomiska striderna på basis av enhetsfronten underifrån; i underskattningen av delstriderna; i den svaga förbindelsen med massorna på arbetsplatserna och med de arbetslösa; i försvagningen av de revolutionära positionerna i de reformistiska fackföreningarna; i oförmågan att avslöja den reformistiska fackföreningsbyråkratins manövrer samt i den öppna eller genom ”vänster”-fraser beslöjade kapitulationen inför den reformistiska fackföreningsbyråkratien.

Utgående från erfarenheten av alla stora strejkrörelser sedan 11:te KIEK-plenum och under hänsynstagande till några nya, objektiva svårigheter samt till de tilltagande nya möjligheterna har de kommunistiska partierna, som ständigt stående bland massorna men alltid i spetsen för massorna måste organisera proletariatets kamp för arbetarnas minsta dagskrav, att ständigt vara beredda att raskt taga i sina händer ledningen av spontana rörelser mot kapitaloffensiven, höja rörelsens politiska nivå, av alla krafter vidga proletariatets strider för delkraven och länka dem i den politiska masstrejkens bana.

Proletariatets ekonomiska kamp antar en alltmer revolutionär karaktär och utgör, i det den allt oftare förknippas med olika element och former av politiska aktioner, också i den nuvarande etappen och i det överväldigande flertalet av kapitalistiska länder **huvudlänken** för ledandet av massorna till de förestående stora revolutionära striderna. En av de viktigaste uppgifterna för alla sektioner av Kommunistiska Internationalen, särskilt under förhållandena av den kapitalistiska stabiliseringens slut är — att **med alla krafter utveckla och förstärka** proletariatets kamp mot lönenedskärning och försämring av arbetsvillkoren, att spänna alla krafter i de kommunistiska partierna och de revolutionära fackorganisationerna för att säkra den självständiga ledningen av strejkstriderna och arbetslöshetsrörelsen, att höja massornas kampduglighet och föra dem på grundval av deras egen erfarenhet, från kampen om de dagsaktuella delkraven till kamp för proletariatets allmänna klassuppgifter.

II. Kampen mot kapitaloffensiven och enhetsfronttaktiken.

Erfarenheten från en rad stora strejkrörelser sedan 11:te KIEK-plenum (Brüx, Borinage, spårvägsarbetar-strejken i Warschau, telefonarbetarstrejken i Sjanghaj, arbetarna vid underjordiska järnvägarna i Tokio, textilarbetarna i Twente in. ff.) visar, att de kommunistiska partierna och de revolutionära fackorganisationerna uppnått framgångar i ledningen av proletariatets ekonomiska kamp i de fall, där de i kampens alla etapper på **konsekvent** sätt använde enhetsfronttaktiken underifrån, i rätt tid uppställde för **massorna** närliggande och förståeliga krav och strejkparoller, organiserade massorna på grundval av en bred **proletär demokrati**, drog med alla skikt av de kämpande arbetarna till ledning av strejken och **bestämt avslöjade** den reformistiska fackföreningsbyråkratins manövrer samt den förtroliga, försonliga hållningen gentemot denna byråkrati.

Samtidigt därmed konstaterar 12:te KIEK-plenum i det överväldigande flertalet av Kominterns sektioner betydande brister samt en rad betänkliga fel i genomförandet av enhetsfronttaktiken underifrån, vilket av socialdemokratin och den reformistiska fackföreningsbyråkratin utnyttjades till bedrägerimanövrer. Dessa luckor härstammade från såväl underskattningen och den otillräckliga användningen av enhetsfronttaktiken (särskilt gentemot de socialdemokratiska arbetarna) som också från ett opportunistiskt kapitulerande inför den reformistiska fackföreningsbyråkratin (enhet till varje pris) och utgjorde faktiskt de viktigaste orsakerna till de kommunistiska partiernas och den revolutionära fackföreningsrörelsens otillräckliga framsteg på området för den självständiga ledningen av proletariats ekonomiska kamp.

De kommunistiska partierna och de revolutionära fackorganisationerna har, i det de stödjer sig på arbetarnas allt starkare spontana enhetssträngtan i kampen mot kapitaloffensiven och organiserar denna strävan, att sorgfälligt förbereda proletariats ekonomiska kamp i de bredaste arbetarmassor, att säkra den intimaste kontakt med den nya, underifrån uppåtsträvande arbetaraktiven och så förverkliga den revolutionära ledningen av kampen samt lösgörandet av de socialdemokratiska arbetarna från deras förrädiska ledare.

III. Om metoderna för ledningen av de arbetslösas kamp.

12:te KIEK-plenum riktar alla Kominternsektionernas särskilda uppmärksamhet på den väldiga och ständigt växande **politiska** betydelsen av **arbetslöshetsrörelsen**, som alltmer riktar sig omedelbart mot den kapitalistiska staten (kamp för bröd, för understöd, för socialförsäkring, mot arbetstvång o. s. v.). De arbetslösas kamp har hittills av det kommunistiska avantgardet ännu mindre förberetts än proletariats strejkkamp. Det har hittills inte lyckats för de kommunistiska partierna och de revolutionära fackorganisationerna, att organisera allvarliga massaktioner från de **arbetande** arbetarnas sida för försvar av de arbetslösas intressen, medan det däremot allt oftare lyckas att dra med de arbetslösa till aktivt understöd åt strejkande arbetare.

Den största bristen i de kommunistiska partiernas massarbete bland de arbetslösa var den otillräckliga uppmärksamheten gentemot organiseringen av kampen för de arbetslösas delkrav. Samtidigt därmed konstaterar 12:te KIEK-plenum den ytterst svaga populariseringen av de av en rad kommunistiska partier utarbetade arbetslöshetskraven, medan den aktiva kampen för dem just skulle ha betytt förverkligandet av enhetsfronten såväl bland de arbetslösa själva som mellan dem och de arbetande arbetarna. 12:te KIEK-plenum slår fast, att besluten från 11 :te plenum och Prag-konferensen om metoderna för arbetet bland de arbetslösa samt formerna för deras organisering inte genomförts, och att arbetslöshetsrörelsen ofta blivit utan den motsvarande revolutionära ledningen, vilket i viss mån utnyttjades av socialdemokratin och fascisterna. I de fall, då kommunisterna och anhängarna av den revolutionära fackföreningsrörelsen uppskattade den politiska betydelsen av arbetet bland de arbetslösa som det anstår, och under bred popularisering av de arbetslösas krav på skickligt sätt förband dessa med det konkreta försvaret för de arbetslösas dagliga intressen, lyckades det dem i flesta fall att uppnå materiella framgångar och vidga sitt politiska 'inflytande.

De kommunistiska partierna måste, under systematisk upplysning av arbetarmassorna om att arbetslösheten är en oundviklig följdforeteelse av den kapitalistiska samhällsordningen och endast kan avlägsnas genom proletariats diktatur, rikta särskild uppmärksamhet på mobiliseringen och organiseringen, som måste bedrivas med all kraft, av de bredaste arbetslöshetsmassor till kamp för deras dagliga krav och för socialförsäkringen, utan att därvid tillåta att den breda arbetslöshetsorganiseringen ersättes med de röda fackföreningarna och RFO.

De kommunistiska partierna måste sammanknipa försvaret av de arbetslösas intressen med korttidsarbetarnas kamp, idet de för de senare, förutom 'den allmänna parollen om lön i samma höjd som för en fullt sysselsatt arbetare, uppställer kravet på speciella understöd, ned-

sättning av hyrorna, kommunalutgifterna o. s. v. Med utnyttjande av erfarenheterna från en rad kommunistiska partier (Pabianice-”Hortensia” och manufakturfabrikerna i Osorkowo i Polen, Kleisterle & Reichenberg i Tjeckoslovakien, Renault i Frankrike m. fl.) skall de kommunistiska partierna och de revolutionära fackorganisationerna under användande av de mest olikartade kampformer ställa sig i spetsen för kampen mot avskedanden, mot övertidsarbeten och den kapitalistiska rationaliseringen. I det de för en energisk kamp mot avskedandena, måste kommunisterna, i den händelse det likväl kommer till avskedanden, ställa krav på arbetsköparen om materiell gottgörelse för de som avskedas. De kommunistiska partierna och de revolutionära fackorganisationerna måste slutligen föra en energisk kamp mot massavskedanden av ungdomen och de gifta arbeterskorna och ägna ytterst allvarlig uppmärksamhet åt förstärkandet av arbetet bland de arbetslösa kvinnorna samt den arbetslösa ungdomen.

IV. Om arbetet i de reformistiska fackföreningarna.

En av de viktigaste orsakerna till de kommunistiska partiernas och de revolutionära fackorganisationernas otillräckliga mobilisering av massorna till kamp mot kapitaloffensiven är det otillåtligt svaga arbetet i de **reformistiska fackföreningarna**.

Kommunisternas och den revolutionära fackföreningsrörelsens anhängares 'konsekventa dagskamp för skapande av arbetarnas enhetsfront ställer för alla Kominterns och Profinterns sektioner med all skärpa frågan om arbetet i de reformistiska fackföreningarna och **metoderna** för detta arbete. Den reformistiska fackföreningsbyråkratins inflytande, särskilt i länder med gamla och starka reformistiska fackföreningar, är ett av de största hindren för klasskampens utveckling och kan varken brytas med skrik om splittring av fackföreningarna, som kommunisterna icke strävar efter, eller genom flykt från fackföreningarna, utan endast genom segt arbete i de reformistiska fackföreningarna, genom kamp om varje medlem i den reformistiska fackföreningen, **om varje valbar post i fackföreningen**, för bortjagande av den reformistiska fackföreningsbyråkratin och erövring av lokalorganisationerna av de olika förbunden samt lokalkartellerna av de reformistiska fackföreningarna.

12:te KIEK-plenum uppmanar alla sektioner av Kommunistiska Internationalen att med all bolsjevistisk konsekvens och beslutsamhet föra vidare kampen mot kapitulationen inför den reformistiska fackföreningsbyråkratin som **huvudfara** och mot varje opportunistiskt element inom de kommunistiska partierna och den revolutionära fackföreningsrörelsen, som hittills i praktiken är motståndare till bestående av röda fackföreningar och RFO samt mot organisering och ledning av självständiga ekonomiska strejker genom dessa, och som istället träder in för parollen ”tvinga påvarna!” Kommunistiska Internationalens Exekutivkommitté anvisar alla Kominterns sektioner att göra partimedlemmarna samt de revolutionära partilösa arbetarna klara över, att ett framgångsrikt avslöjande av fackföreningsbyråkratin och befriandet från byråkraternas inflytande av de medlemsmassor, som står i de reformistiska, kristliga, nationalsocialistiska, de under Kuomintang's ledning befintliga, gula och liknande fackföreningar, endast är möjligt i de fall, då RFI-anhängarna, jämte det dagliga småarbetet, i förklaringar och inlämnande av sina förslag på alla möten, rådslag, konferenser och kongresser, tar ställning till samtliga frågor om omorganisering och taktik i den ekonomiska kampen, kritiserar och avslöjar ledningen för dessa fackföreningar, för att de för förhandlingar med arbetsköparna bakom kulisserna, frivilligt går med på en försämring av arbetsförhållandena, spränger massornas kamp, klavbinder medlemsmassornas såväl som de enskilda medlemmarnas initiativ, och om de inte längre kan ointetgöra kampen, börjar den försenat och bakom arbetarnas rygg ingår 'kapitulation för borgarklassen.

Komintern-sektionerna måste hänsynslöst bekämpa de ”vänster”-sektiska element inom de kommunistiska partierna och den revolutionära fackföreningsrörelsen, vilka faktiskt utnyttjar Kominterns kamp mot den opportunistiska parollen ”tvinga påvarna!” till att avböja arbetet

inom de reformistiska fackföreningarna. 12:te KIEK-plenum uppmanar alla Kominternsektionerna till beslutsam kamp mot det ”vänster”-sektaristiska avståendet från den kamp om de valbara posterna i de reformistiska fackföreningarna, som enligt beslutet från 10:de KIEK-plenum är en plikt för varje kommunist.

I de länder, där det finns **fascistiska** fackföreningar med **masskaraktär** eller liknande reaktionära massorganisationer (Italien, Kina) och särskilt där, varest de fascistiska fackföreningarna intar en monopolställning, måste kommunisterna arbeta aktivt och organiserat inom desamma och utnyttja alla legala och halvlegala möjligheter för att dra in dessa organisationers medlemsmassor i klasskampen, för diskreditering av dessa organisationer massornas ögon och för befastande av den revolutionära fackföreningsrörelsens positioner.

V. Framgångarna och bristerna i de rida fackföreningarnas arbete.

Stegringen av det revolutionära uppsvinget, krisens mognad i de reformistiska fackföreningarna och de uppdragande stora revolutionära striderna skapar alla förutsättningar för en allvarlig förbättring av de röda fackföreningarnas massarbete och ett befastande av deras roll i organiseringen och ledningen av proletariatets ekonomiska kamp.

12:te KIEK-plenum konstaterar, att trots en rad betydande framgångar (Tjeckoslovakien, Polen, Spanien, Japan) de flesta av de röda fackföreningarna inte var i stånd att utnyttja massornas växande förbittring mot kapitaloffensiven för att träda i spetsen för strejkstriderna och arbetslöshetsrörelsen.

I **Frankrike** har CGTU (den landsomfattande revolutionära fackföreningsorganisationen; övers.) just i krisens period inte bara inte förstått att vidga sitt inflytande över strejkstriderna och organisera en bred arbetslöshetsrörelse, utan har här och där till och med gått tillbaka jämfört med sina tidigare positioner.

I **Tjeckoslovakien** har de röda fackföreningarna, som uppnått stora framgångar i organiseringen och ledningen av strejkkampen och arbetslöshetsrörelsen, ännu inte förstått att driva fram en omsvängning i en rad utslagsgivande industrigrenar (metallindustrin, rustningsfabrikerna) och är alltjämt svaga på arbetsplatserna. I **Spanien**, där under loppet av revolutionens utveckling självständiga röda fackföreningar uppstått, vilka förenat sig i CGTU, är tempot för deras förvandling till massorganisationer, ävensom kampen för att utrota de reformistiska och anarko-syndikalistiska illusionerna bland massorna ännu inte på långt när tillfredsställande. I **Tyskland** har de röda fackföreningarna (metallarbetarna, gruvarbetarna) inte förstått att organisera kampen mot kapitaloffensiven och stelnade till i sin fortsatta utveckling. I **USA** har de röda fackföreningarna, som energiskt ingrep i en rad av de största strejkerna (Pennsylvanien, Kentucky m. fl.) inte förstått att föra dem till slut och vidga sina politiska och organisatoriska positioner. I **Kina** har, trots den revolutionära arbetarrörelsens oerhörda vikt, de röda fackföreningarnas roll som organisatör och ledare av proletariatets ekonomiska kamp blivit svagare — men har dock på senaste tiden på nytt tilltagit. I **Japan** har de röda fackföreningarna och RFO, som genomförde en riktig, revolutionär politik i kampen mot det imperialistiska kriget och under den senaste tiden vuxit, ännu inte förstått att tränga djupt ned bland arbetarmassorna, speciellt i storindustrin och rustningsindustrin samt i transportväsendet.

De huvudsakliga bristerna och svagheter i de röda fackföreningarna i ledningen av proletariatets ekonomiska kamp, som huvudsakligen är resultat av bristen på en fast praktisk inställning på självständig ledning av de ekonomiska striderna, av den ytterst otillräckliga förbindelsen med massorna och betydande kvarlevor av socialdemokratiska och i några länder anarko-syndikalistiska arbetsmetoder, tog sig uttryck i oförmågan att gripa tag i de för

massorna gällande konkreta ekonomiska kraven och parollerna, i oförmågen att i de flesta fall fastställa det konkreta ögonblicket för kampens början; vidare i de röda fackföreningarnas smala organisatoriska basis, i den brist, som ännu är att anteckna, på allvarlig organisatorisk basis på arbetsplatserna, i den ytterst svaga utvecklingen av den inre fackföreningsdemokratin och det därmed sammanhängande ringa antalet och politiska svagheter hos kadern.

VI. Framgångarna och bristerna i RFO:s arbete.

Den **revolutionära fackliga oppositionen** som en organisation, vilken omfattar såväl organiserade som oorganiserade, är emellertid, fast den sedan 11:te KIEK-plenum i en rad länder vunnit betydande framgångar, ännu långt bakom massornas växande revolutionära uppsving.

Huvuduppgiften för alla revolutionära fackliga oppositioner består i föreningen av organiserade och oorganiserade arbetare på klasskampens plattform, i den självständiga ledningen av de ekonomiska striderna, i arbetet inom de reformistiska, kristliga och liknande fackföreningar, i isoleringen av den-förrådiska fackföreningsbyråkratin från medlemsmassorna och i skapandet av en massorganisation, som förbinder kommunistiska partiet med arbetarklassen.

RFO:s huvudsvagheter består i, att de, med några få undantag, inte skapade några egna grupper på arbetsplatserna, utförde dåligt arbete inom fackföreningarna, underlät att skapa egna organisationer i samtliga grenar av de reformistiska, kristliga och liknande fackföreningar och i flesta fall inte förstod att ställa sig i spetsen för de organiserade och oorganiserade arbetarnas kamp mot kapitaloffensiven.

I de länder, där de kommunistiska partierna uppvisar ett siffermässigt ringa medlemsbestånd, där det finns reformistiska massfackföreningar men inga revolutionära massfackföreningar, måste RFO:s arbete befästas och utvecklas såväl genom värvning av oorganiserade till fackföreningarna som genom överföring av RFO-medlemmar till vederbörande fackföreningar.

I länder, där det finns röda parallellfackföreningar (Frankrike, Tjeckoslovakien, Japan, Förenta Staterna a. s. v.) måste RFO i regel bestå av organiserade arbetare, så tillvida att de oorganiserade arbetarna drages in i de revolutionära fackföreningarna.

Den revolutionära fackliga oppositionen måste på vågkammen av det tilltagande revolutionära uppsvinget och massrörelsen mot den reformistiska fackföreningsbyråkratin bli hävstången och den organisatoriska basen för skapande av självständiga röda fackföreningar.

VII. Det revolutionära uppsvingets tillväxt och kampen mot avvikelserna.

Utvecklingen av proletariats ekonomiska kamp under de betingelser, som slutet på den kapitalistiska stabiliseringen karaktäriserar, kräver oemotståndligt en klar och tydlig kamp mot opportunismen, vilken blir så mycket farligare, ju högre uppsvinget i proletariats revolutionära kamp är.

Anpassningen till socialdemokratins ideologi och politik, kapitulationen för den reformistiska fackföreningsbyråkratin beträffande den självständigt ledningen av proletariats ekonomiska kamp, den förtroendefulla hållningen till den reformistiska fackföreningsbyråkratins "vänster"-manövrer, speciellt till parollen om den "demonstrativa" generalstrejken, avståndet från att förbinda de ekonomiska delkraven med allmänna klassparoller, taktiken med "block"-bildning med den reformistiska fackföreningsbyråkratin i stället för enhetsfront-politiken underifrån, avståndet från att skapa en RFO under motiveringen av försvar för den fackliga rörelsens enhet, slutligen avståndet från de kommunistiska partiernas ledande roll i de revolutionära fackorganisationerna och döljande av KP:s ansikte i de ekonomiska striderna — utgör huvudfaran i den nuvarande utvecklingsetappen i proletariats revolutionära kamp.

En nödvändig betingelse för en framgångsrik kamp mot denna högeropportunistens huvudfara är den beslutsamma kampen mot de ”vänster”-opportunistiska avvikelserna. De sistnämnda tar sig uttryck i ”vänster”- ”teorin” om de i de reformistiska fackföreningarna organiserade arbetarnas ”enhetliga reaktionära massa”, i den sekteristiska-vänsteraktiga underskattningen av enhetsfronttaktiken, i påståendet att de reformistiska fackföreningarna skulle vara en ”kapitalismens skola”, i det sekteristiska förhållandet till arbetet i de reformistiska fackföreningarna, som reducerar hela arbetet i de reformistiska förbunden till förstöring av deras apparater, i det byråkratiska ignorandet av den proletära demokratins metoder.

VIII. De kommunistiska partiernas uppgifter i proletarietets ekonomiska kamp.

12:te KIEK-plenum håller för nödvändig en **inte i ord utan i handling** genomförd, grundlig, omedelbar vändning i kommunisternas hela revolutionära arbete för mobiliseringen av massorna till den ekonomiska kampen, för organisering och ledning av strejkstriderna och arbetslöshetsrörelsen och isynnerhet i hela arbetet inom såväl de revolutionära fackföreningarna och RFO som inom de reformistiska förbunden. Huvudbetingelsen för utvecklandet av de ekonomiska striderna och den självständiga ledningen av denna kamp i den givna etappen — är den riktiga, bolsjevistiska användningen av enhetsfronttaktiken underifrån, som kräver en grundlig vändning i de kommunistiska partiernas massarbete.

För att förverkliga denna vändning måste

- a) förbindelsen mellan alla parti- och revolutionära fackorganisationer med **arbetarnas** majoritet på arbetsplatserna och med de arbetslösa säkras, kampkraven i rätt tid formuleras och deras metoder och former bestämmas på grundval av **verkligt konkret** kännedom om det ekonomiska läget, arbetarnas och de arbetslösas behov och stämningar;
- b) den breda användningen av **enhetsfronttaktiken underifrån** och isynnerhet ett riktigt framträdande gentemot de reformistiskt organiserade arbetarna måste säkras, varvid deras reformistiska illusioner och fördomar tåligt måste övervinnas, deras klassmedvetande steg för steg höjas, och de själva vinnas för de revolutionära organisationerna och alltmer och mer föras fram till de avgörande revolutionära striderna;
- c) den **proletära demokratin** i alla etapper av den ekonomiska kampen (val av strejkledning och andra kamporgan) säkras, breda massor av de kämpande arbetarna och även de arbetslösa måste dragas in till diskussion och avgörande av kampens alla frågor. Ledande kampen mot strejksabotaget som den reformistiska fackföreningsbyråkratin bedriver under **omröstningens** flagg, måste kommunisterna aktivt delta i omröstningarna, uppställa sina egna paroller för omröstningarna och samtidigt förbereda och självständigt **organisera** strejkkampen;
- d) av alla krafter måste strävas till att leda arbetarnas strejker och arbetslöshetsaktionerna till **materiella framgångar**, för att så befästa massornas förtroende till sitt revolutionära avantgarde och därigenom befrämja massornas revolutionering.
- e) strejkkampen måste föras mot arbetsköparnas och den borgerliga statens .angrepp mot avtalen, varvid högeropportunisterna, som under skenet av försvar av kollektivavtalen kapitulerar för den reformistiska fackföreningsbyråkratin, ävensom den ”vänster”-sekteristiska underskattningen av kollektivavtalens betydelse avgörande måste bekämpas;
- f) icke i ord utan i handling måste kämpas för **enhetsfronten mellan de arbetslösa och de arbetande arbetarna**. på grundval av den gemensamma kampen för socialförsäkring, mot arbetsplikt, försämring av socialförsäkringen, massavskedanden samt för de arbetslösas

indragande i proletarietets strejkkamp. Under skapande och bevästande av breda arbetslöshetsorganisationer, och energiskt bekämpande att de arbetslösa massorganisationer ersättes med byråkratiska fackföreningsinstanser, sådana de skapas av den reformistiska fackföreningsbyråkratin i syfte att spränga arbetslöshetsrörelsen (Tyskland, England), måste kommunisterna samtidigt **aktivt deltaga** i alla av socialdemokraterna, fascisterna, och andra kontrarevolutionära organisationer skapade arbetslöshetsorganisationer;

g) RFO och de röda fackföreningarna måste omvandlas till arbetarklassens **masskamp-organisationer**, som åtnjuter massornas förtroende och är i stånd att leda arbetarklassens ekonomiska kamp; RFO och de röda fackföreningarna måste omställas på basis av arbetsplatsen, varvid deras arbete måste organiseras på grundval av en konsekvent fackföreningsdemokrati; i tider av ekonomiska strider måste en bred värvningskampanj bedrivas, och den ekonomiska kampen utnyttjas för utvidgning av den egna undre funktionärsstammen;

h) det ofördröjligen återställandet och utvidgningen av de revolutionära positionerna **inom de reformistiska fackföreningarna** måste säkras. Förberedelsen av varje strejk varje aktion från arbetarna och de arbetslösa måste säkras också inom de reformistiska fackföreningarna;

i) den allsidiga ledningen av alla **arbetsplatserna och de arbetslösa massorganisationer** (driftsråd, arbetslöshetsutskott) måste säkras genom de röda fackföreningarna och RFO, utan att dessa därvid ersättes och att kornmandometoder vinner insteg, varvid de måste förvandlas till ständigt fungerande enhetsfrontorgan av organiserade och oorganiserade arbetare; isynnerhet måste arbetsstyrkans förtroende till de röda driftsråden bekräftas genom konkret uppvisande av skillnaden mellan röda och reformistiska driftsråd;

j)

k) **koncentrationen** av verksamheten och partiorganisationernas krafter på utvecklandet av strejkkampen och arbetslöshetsrörelsen måste säkras, isynnerhet i de utslagsgivande branscherna (metallindustrin, transportväsendet och rustningsindustrin), där efterblivenheten hittills var störst. Det gäller att snabbast bilda och befästa och åstadkomma regelbundet arbete i de **kommunistiska** fraktionerna i samtliga fackorganisationer (däribland också RFO), arbetslöshetsutskott och driftsråd, ty utan fraktionerna är det inte tänkbart, vare sig att fastställa en riktig politisk linje och kontrollera dess genomförande eller en riktig instruering (som inte tillåter någon som helst ersättning genom partiorganisationerna eller några kommandometoder) eller att överhuvudtaget förstärka parti- och de revolutionära fackorganisationernas roll som den riktninggivande och ledande kraften i strejkstriderna, i arbetslöshetsrörelsen och i proletarietets allmänna klasskamp.

12:te KIEK-plenum erinrar alla Kommunistiska Internationalens sektioner, att de kommunistiska partierna, som företräder hela arbetarklassens intressen, bär ansvaret för organiseringen av proletarietets ekonomiska kamp mot kapitaloffensiven, och förpliktar de kommunistiska partierna och de revolutionära fackorganisationerna att genomföra den snabbaste vändning ifråga om organiseringen av proletarietets ekonomiska kamp, i förläggandet av tyngdpunkten av hela parti- och det fackliga arbetet på arbetsplatserna, på arbetet inom de reformistiska fackföreningarna och på bevästandet av RFO och de röda fackföreningarna. Endast genom att i handling genomföra den snabbaste vändning i organiseringen av försvaret gentemot kapitaloffensiven mot arbetarnas och de arbetslösa levnadsnivå, endast genom att höja de kommunistiska partiernas massarbete till nivå av de revolutionära-politiska och organisatoriska uppgifter, som ställts för arbetarklassen genom krisens utveckling och det revolutionära uppsvinget vid den kapitalistiska stabiliseringens slut, kommer de kommunistiska partierna att förstå att utveckla massstrejkstrider och

arbetslöshetsrörelser och förvandla dessa till en av huvudhävstångerna för att erövra arbetarklassens majoritet och föra massorna till de avgörande striderna...

Kriget i Fjärran Östern och kommunisternas uppgifter i kampen mot det imperialistiska kriget och interventionen mot Sovjet-Unionen.

Resolution till kamrat Okanos referat.

1) Perioden av relativ stabilitet i de internationella relationerna är slut. Den japanska imperialismens överfall på Kina som genomförts med Frankrikes fulla och öppna understöd och Englands ohöjda understöd är början till det nya imperialistiska kriget. Kampen om nyuppdelningen av världen, skärpt genom den ekonomiska världskrisen, tar sig uttryck i en tillspetsning av alla motsättningar inom det imperialistiska systemet. Skärpningen av de i det imperialistiska lägret utslagsgivande motsättningarna mellan Amerikas Förenta Stater och England, tillspetsningen av konflikten mellan USA och Japan, den akuta skärpningen av kampen om Versaillesystemet mellan Frankrike och Tyskland, mellan Polen och Tyskland om Danzig-frågan, om den polska korridoren samt om den ostpreussiska frågan, tillspetsningen av kampen mellan den franska och italienska imperialismen och i samband med alla dessa frågor den pågående omgrupperingen av de imperialistiska makterna, leder till utbrott av nya krigiska sammanstötningar. Nationernas Förbunds hållning till det japanska överfallet på Kina har än en gång åskådligt bevisat, att Nationernas Förbund är ett verktyg för krig och intervention i den franska och engelska imperialismens händer. Med sitt ställningstagande mot Mansjuriets ockupation fullföljer USA sina egna imperialistiska mål för den "rätta" uppdelningen av intressesfärer i Fjärran Östern. Konferenserna i Geneve, Lausanne och Ottawa har inte bidragit till att utplåna motsättningarna mellan de imperialistiska makterna.

2) Skärpningen av de imperialistiska motsättningarna stegrar i imperialismens läger tendenserna att utjämna dessa motsättningar på Sovjet-Unionens bekostnad. De imperialistiska makterna, i första hand Frankrikes och Japans militarister, gör alla ansträngningar för att vidga och befästa det sovjetfientliga blocket och för att hämta sig till det avgörande, militära slaget mot den proletära världsrevolutionens fundament — SSSR, som slutgiltigt befäst sig i de socialistiska positionerna. Den engelska imperialismen understödjer alla interventionsplaner mot SSSR. Amerikas Förenta Stater strävar efter att provocera ett krig mellan Japan och SSSR, för att genom försvagning av såväl Japan som SSSR befästa den egna ställningen i Stilla Oceanen. I Polen, i Rumänien, i Tjeckoslovakien, i de baltiska randstaterna samt i Balkan-länderna bedrivs krigsförberedelserna med högtryck under den franska generalstabens ledning. Mansjuriets har genom den japanska imperialismens ansträngningar, med understöd av Frankrike och England, förvandlats till ett uppmarschområde för överfallet på SSSR. Samtidigt förberedes i Polen, Rumänien, i de baltiska randstaterna c. s. v. interventionen direkt under Frankrikes ledning. Över SSSR hänger faran för ett omedelbart interventionskrig.

3) Det nya imperialistiska kriget, den nya interventionen mot SSSR kommer att pålägga arbetarna och de arbetande i hela världen ännu värre lidande, umbäranden och blodiga offer, värre än t. o. m. i den första imperialistiska världsslaktningen. Skärpningen av den borgerliga diktaturens alla former, reaktionens stegring, fascismens tillväxt, förföljelserna mot den revolutionära rörelsen, arkebuseringarna och galgarna är redan nu förberedelser i hemlandet för det imperialistiska kriget och den beväpnade interventionen mot SSSR.

12:te KIEK-plenum betraktar organiseringen och ledningen av arbetarnas, böndernas och alla arbetandes kamp för Kinas och den kinesiska revolutionens försvar, för skydd åt SSSR,

fosterlandet för arbetarna i alla länder, mot det närryckta interventionskriget, för försvar av de arbetande i de kapitalistiska länderna mot det imperialistiska kriget, som den viktigaste uppgiften för alla kommunistiska partier.

4) Ledarna för Andra Internationalen och dess partier växlade taktik under kriget i Fjärran Östern, allt efter sin egen bourgeois behov. Vid början av kriget mot Kina uppmanade de arbetarna att understödja Nationernas Förbund, vilket de liksom Kelloggspakten framställde som verktyg för freden. De understödde sina egna imperialistiska regeringars politik, kritiserade endast de imperialistiska regeringarna i andra länder, förklarade Japans överfall på Kina vara ett fjärran kolonialkrig, som inte angick arbetarklassens intressen i Europa eller Amerika och föreslog arbetarna som kampmedel att appellera hos Nationernas Förbund och hos sina egna regeringar mot kriget. Antingen gick de förbi interventionsfaran mot SSSR med fullständig tystnad eller också lurade de massorna direkt med svindeln, att SSSR inte hotas av någon intervention. Samtidigt förstärkte Andra Internationalens partier sina sovjetfientliga lögnkampanjer och strävade att försvaga inflytandet av SSSR:s fredspolitik på de arbetande massorna, i det de understödde de imperialistiska regeringarnas dåligt beslöjade aggressiva politik mot SSSR:s förslag om fullständig avrustning.

De reformistiska fackföreningarna saboterade kampen mot produktion och transport av krigsmaterial till Japan med påståendet, att kriget likviderade arbetslösheten. De japanska socialdemokraterna, som står förbindelse med Andra Internationalen och Amsterdaminternationalen, understödde helt och fullt den japanska borgarklassens rövarkrig genom påståendet att detta krig var vägen till socialismen. Detta den japanska socialdemokratins ställningstagande är kännetecknande för den hållning, som hela den internationella socialdemokratien kommer att intaga vid uppkomsten av ett nytt imperialistiskt krig.

Under utvecklingens förlopp och under massornas tryck antar II Internationalens Exekutivkommitté i Zürich en formell resolution mot det imperialistiska kriget och för SSSR:s försvar, varmed de så övergår från positionerna av intervention och understöd av de kontrarevolutionära aktionerna mot sovjetmakten till positionerna av en formell neutralitet och en läpparnas bekännelse till försvar av SSSR. Men i verkligheten fortsätter II Internationalens partier sina sovjetfientliga lögnkampanjer, understödjer de ryska mensjevikiska interventionisterna, saboterar samtliga konkreta arbetaraktioner mot produktion och transport av krigsmaterial för Japan, utsår liksom förut sina pacifistiska illusioner i syfte att avhålla massorna från verklig kamp mot det imperialistiska kriget och den väpnade interventionen, bojkottar antikrigskongressen i Amsterdam, deltar i förberedelserna och organiseringen av det imperialistiska kriget och den väpnade interventionen, i det de i varje land understödjer sina egna borgerliga regeringar.

5) 12:e KIEK-plenum hälsar Japans Kommunistiska Partis hjältemodiga kamp mot det av den japanska borgarklassen och godsägarna började imperialistiska kriget, hälsar Kinas Kommunistiska Partis revolutionära kamp mot den japanska imperialismen och mot alla imperialister.

Kinas KP är förpliktad att också i fortsättningen insätta alla krafter för att säkra proletariats hegemoni i den antiimperialistiska massrörelsen i Kuomintang-Kina. För att ernå detta måste Kinas KP göra till sin uppgift att vidare utveckla och fördjupa sovjetrörelsen, att befästa de kinesiska sovjeternas röda armé, att knyta samman sovjetrörelsen med den antiimperialistiska massrörelsen i Kuomintang-Kina, under bred och konsekvent användning av enhetsfronttaktiken underifrån i massornas antiimperialistiska kamp och under organisering av massorna för parollerna om det revolutionära, nationella befrielsekriget för Kinas oavhängighet, förening och odelbarhet, mot alla imperialister, för störtandet av Kuomintang, denna imperialismens agentur.

Japans KP förpliktas att stärka sitt arbete i armén och flottan och isynnerhet i Mansjuriet, i det det med hjälp av en populär, för de bredaste massor förståelig agitation visar upp för arbetarna, bönderna och de utsugna småborgerliga massorna i städerna å ena sidan det ouplösliga sambandet mellan det imperialistiska kriget och den omedelbara förberedelsen av den väpnade interventionen mot Sovjet-Unionen, å andra sidan skärpningen av militär- och polisreaktionen och den allt mer och mer stegrade utplundringen av de arbetande massorna själva i Japan. Därvid måste Japans KP utlösa arbetarnas ekonomiska kamp mot kapital-offensiven, idet det förbinder densamma med kampen mot det imperialistiska kriget och förberedelserna för interventionen, vidare organisera bonderörelsen och förbinda denna rörelse med arbetarklassens kamp samt höja den till agrarrevolutionens nivå, varvid KP måste avslöja fascisternas och socialdemokraternas demagogi såsom ett medel för mobilisering av massorna för det imperialistiska kriget och den väpnade interventionen.

Koreas och Formosas kommunister förpliktas, att i intimaste samarbete med Japans KP och Kinas KP mobilisera Koreas och Formosas arbetare och bönder till kamp mot den japanska imperialismen för Koreas och Formosas oavhängighet, samt skapa det revolutionära kampförbundet mellan alla undertryckta och utsugna till nationell befrielsekamp.

6) 12:te KIEK-plenum, som erkänner de otvivelaktigt positiva resultaten i de kommunistiska partiernas arbete i de imperialistiska länderna och kolonialländerna vad det gäller mobiliseringen av massorna mot det imperialistiska kriget och mot förberedelsen för den väpnade interventionen, konstaterar, att de kommunistiska partierna i de imperialistiska länderna dock ännu inte förmått att genom revolutionära aktioner förhindra trupptransporter till Kina och ammunitionstransporter till Japan, att de ännu inte förmått skaka upp de breda arbetarmassorna i rustningsindustrin samt transport- och trafikväsendet till kamp, att masskampanjen mot kriget, delvis till följd av opportunistisk underskattning av kriget i Fjärran Östern, men också till följd av det vänster-inställda = fatalistiska, lättsinniga förhållandet till kriget, endast långsamt stegrats.

12:te KIEK-plenum riktar den speciella uppmärksamheten på de otillåtliga svagheter i de kommunistiska partiernas förbindelser med de viktigaste fabrikerna inom rustningsindustrin, med de viktigaste hamnplatserna och järnvägsknutpunkterna, likaså på att de kommunistiska partiernas och ungdomsförbundens antikrigs-arbete inom armén, inom flottan och de speciella halv-militära fascistiska organisationerna, befinner sig i ett tillstånd av otillätlig försummelse. 12:te KIEK-plenum betonar med särskilt eftertryck Kommunistiska Internationalens svagheter och efterblivenhet i kampen mot det imperialistiska kriget och den väpnade interventionen. Tillika konstaterar 12:te KIEK-plenum, att de kommunistiska partierna inte förstått att lösa den ouppskjutbara uppgiften att skapa legala, halvlegala eller illegala, på massorna stödda kontrollutskott och illegala aktionsutskott i fabrikerna, på järnvägarna, på hamnplatserna och fartygen, att de inte förstått att mobilisera de breda, i de reformistiska fackföreningarna och andra proletariats massorganisationer stående arbetarmassorna på grundval av enhetsfronttaktiken underifrån och i syfte att förhindra trupptransporter till Kina och ammunitionstransporter till Japan, och att utveckla agitationen mot det imperialistiska kriget och den väpnade interventionen bland bondemassorna samt bland de småborgerliga massorna i städerna. Den opportunistiska underskattningen av kriget i Kina och underskattningen av faran för det imperialistiska kriget och den väpnade interventionen, det opportunistiska icke-förståendet av hela egenarten av den nuvarande inglidningen det nya världskriget, de enstaka pacifistiska avvikelserna från den leninska läran om kriget, den opportunistiska passiviteten mot kriget, de opportunistiska, fatalistiska stämningar, som kommit till uttryck i teorin att ur kriget skulle revolutionen automatiskt växa upp — allt detta har inte ägnats tillräckligt skarpt bolsjevistiskt motstånd.

7) De allmänna uppgifterna för alla kommunistiska partier i kampen mot det imperialistiska kriget och interventionskriget mot SSSR, i kampen mot fascismen, socialdemokratien och den borgerliga pacifismen, vilka med olika metoder underlättar förberedandet och genomförandet av det imperialistiska kriget och den väpnade interventionen mot SSSR, är följande:

a) Utvecklingen av en systematisk, ideologisk kamp mot chauvinismen och nationalismen, propagering av en verklig proletär internationalism, avslöjande inför massorna av den egna borgarklassens utrikespolitik, avslöjande av alla åtgärder för förberedandet av kriget i borgarklassens inrikespolitik, samt avslöjande av produktion och transport av krigsmaterial till de imperialistiska länderna, varvid massorna måste bringas i erinran hela eländet i det första imperialistiska kriget, och en outtröttlig kamp föras mot militariseringen i skolorna.

b) Aktiv reagens gentemot alla yttringar av antisovjetkampanjer, stärkt propaganda bland de bredaste massor av det socialistiska byggets framgångar i SSSR, mobilisering av de arbetande mot vitgardisterna, popularisering av SSSR:s fredspolitik, mobilisering av massorna till aktivt försvar för SSSR, Kina och den kinesiska sovjetrevolutionen.

c) Avslöjande av de borgerliga pacifisternas och framför allt de socialdemokratiska partiernas sofismer och manövrer medelst aktuella och allbekanta fakta.

d) Bredaste avslöjande inför massorna av hela egenarten i hemligheten om det nya imperialistiska krigets uppkomst och genomförande (delmobilisering — skapande av arméer för att beslöja mobiliseringen — förberedelser för att rensa hemlandet från revolutionära element), vilket måste ske med hänsynstagande till de av borgarklassen använda nya metoderna för förberedande och genomförande av kriget och med utarbetande av de kommunistiska partiernas antikrigstaktik.

e) Under användande av enhetsfronttaktiken skapande av legala, halvlegala och illegala kontrollutskott, aktionsutskott i rustningsfabrikerna, i hamnplatserna, på arbetsplatserna, vid järnvägarna och i fartygen i syfte att utlösa massaktioner och omsorgsfullt förberedda proteststrejker och ekonomiska strider för att förhindra transporter av krigsmaterial och trupptransporter. Härvid måste de breda arbetarmassornas initiativ sättas i rörelse.

f) Utvecklingen av ett brett lagt massarbete bland de arbetslösa, bland ungdomen och de arbetande kvinnorna samt bland de invandrade arbetarna mot det imperialistiska kriget och den väpnade interventionen; indragande av bondemassorna i kampen mot det imperialistiska kriget; understöd åt kolonialfolkens och de undertryckta folkens nationella frihetsrörelse.

g) Ledande av ett brett lagt antimilitaristiskt arbete bland soldaterna och matroserna, bland rekryterna och reservisterna i borgarklassens speciella militärorganisationer; befastande av parti- och samtliga revolutionära ungdomsorganisationer, ihågkommande att helapartiet och hela kommunistiska ungdomsförbundet måste delta i detta arbete; organisering av soldaternas kamp för deras dagskrav och understöd åt denna kamp genom arbetarnas och de arbetande böndernas solidaritet; popularisering av de revolutionära traditionerna och förebilderna i kampen mot kriget.

De kommunistiska partierna måste i sina leder föra en oförsonlig bolsjevistisk kamp mot den opportunistiska underskattningen av krigsfaran, mot den opportunistiska passiviteten i bekämpandet av det imperialistiska kriget och den väpnade interventionen samt mot den pseudo-vänster-fatalistiska inställningen till kriget.

12:te KIEK-plenum förpliktar Kommunistiska Ungdomsinternationalens Exekutivkommitté och de kommunistiska partiernas centralkommittéer att omsorgsfullt pröva de kommunistiska ungdomsförbundens antikrigsarbete och träffa alla åtgärder för dess avgörande förbättring.

Hela den internationella situationen pålägger Sovjet-Unionens Kommunistiska Parti som den viktigaste historiska uppgiften:

att trots imperialisternas tilltagande provokationer oförskräckt fortsätta den fredspolitik, som med all bestämdhet fullföljes av sovjetmakten, och samtidigt stärka SSSR:s försvarsduglighet samt genom förverkligande av det socialistiska uppbyggets stora plan och genom sammanslutning av alla arbetande kring sovjetmakten, stärka SSSR som socialismens basis och bålverk.

De kommunistiska partierna måste komma ihåg, att en tom fredspropaganda, som inte ledsagas av uppmaning till och organisering av revolutionära massaktioner, endast är ägnad att väcka illusioner, att ingjuta förtroende hos proletariatet för borgarklassens politik och dess agenter inom arbetarklassen, att splittra arbetarklassen och göra den till en leksak i de borgerliga regeringarnas händer.

De kommunistiska partierna, som för en verklig kamp mot förberedandet av det imperialistiska kriget och den väpnade interventionen mot SSSR, måste gå till arbetarna med den leninistiska läran, att kapitalismen själv frambringa det imperialistiska kriget, och att det imperialistiska krigets omvandling till klasskrig och kapitalismens störtande är den enda tillförlitliga garantin mot nya imperialistiska krig och interventioner.